

หลักสูตรการศึกษาพระคัมภีร์
เทศกาลของพระเจ้า:
กุญแจสู่อนาคตของมนุษยชาติ

บทที่ 12

เทศกาลของพระเจ้า: ฤกษ์แจ่มใสของมนุษยชาติ

“องค์พระผู้เป็นเจ้าคือ . . . ไม่ยอมให้ใครพิณาศแต่ขอให้ทุกคนสำนึกผิด” —อัครสาวกเปโตร (2 เปโตร 3:9)

พระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์เปิดเผยว่าพระเจ้ามีแผนการที่จะช่วยมนุษย์ให้รอด
แผนนี้หมุนรอบพันธกิจเชิงพยากรณ์และงานของพระเยซูคริสต์
“เพราะพระเจ้าไม่ได้ส่งพระบุตรเข้ามาในโลกเพื่อกล่าวโทษโลก แต่เพื่อช่วยโลกให้รอดโดยทางพระบุตร”
(ยอห์น 3:17 เน้นย้ำตลอด)

ดังนั้น พระเจ้าจึง

“ทำให้เราารู้ความลึกซึ้งแห่งพระประสงค์ของพระองค์ตามความพอพระทัยของพระองค์
ซึ่งพระองค์ทรงมุ่งหมายไว้ในพระคริสตเจ้า เพื่อให้บังเกิดผลเมื่อถึงเวลาที่จะบรรลุมวล—
เพื่อนำทุกสิ่งในสวรรค์และบนแผ่นดินโลกมารวมกัน ภายใต้ศิระระเดียวคือพระคริสต์” (เอเฟซัส 1:9-10)

ตลอดหลักสูตรการศึกษาพระคัมภีร์นี้ เรามุ่งเน้นย้ำถึงพระประสงค์ของพระเจ้าที่จะกอบกู้—
โดยทางพระเยซูคริสต์—มนุษยชาติส่วนใหญ่จากโทษของการทำลายล้างพระเจ้า
เราทุกคนได้รับจากการทำบาป เมื่อพระเจ้าทรงทำแผนการอันยิ่งใหญ่สำเร็จ
พระองค์จะทรงเปิดโอกาสให้มนุษย์ทุกคนกลับใจใหม่

แต่การนำทุกคนกลับใจโดยการชักชวนให้พวกเขาหันจากทางบาปเพื่อที่พวกเขาจะได้รับชีวิตนิรันดร์นั้น
เป็นงานที่ยอดเยี่ยม ทุกวันนี้—โดยที่มนุษยชาติส่วนใหญ่ยังอยู่ภายใต้การครอบงำของผู้หลอกลวงผู้ยิ่งใหญ่
ซาตานมาร—มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่ถูกเรียกให้กลับใจ ยังมีจำนวนน้อยที่กลับใจอย่างแท้จริง

อย่างไรก็ตาม เมื่อพระเยซูเสด็จกลับมา ทุกคนที่ยังมีชีวิตอยู่—
และลูกหลานของพวกเขาทั้งหมดหลังจากนั้น—จะได้รับการสอนวิธีเชื่อฟังพระเจ้าผู้สร้าง
ในที่สุดพระเจ้าจะฟื้นคืนชีพจากหลุมฝังศพของพวกเขาซึ่งมีคณับล้านที่เสียชีวิตโดยไม่ได้รับความเข้าใจที่
ชัดเจนเกี่ยวกับวิถีทางของพระองค์ พระองค์จะทรงสอนให้พวกเขาหันมาหาความจริงและมหาพระองค์

พระเจ้าทรงเปิดเผยแผนการอันยอดเยี่ยมของพระองค์ในคำพยากรณ์และคำสอนของพระคัมภีร์
พระเจ้าประทานฤกษ์แจ่มใสให้เราเพื่อไขแผนการของพระองค์ผ่านเทศกาลอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์

คนส่วนใหญ่อาจเข้าใจว่าพระเยซูถูกตรึงบนไม้กางเขนในเทศกาลปัสก้าตามพระคัมภีร์
ซึ่งเป็นเทศกาลแรกที่นำพิศวงเหล่านี้

บางคนเคยได้ยินว่าเทศกาลในพระคัมภีร์บ่งบอกถึงพระคริสต์และบทบาทของพระองค์
แต่น้อยคนนักที่จะเข้าใจความหมายและคุณค่าที่ลึกกว่านั้น

ผู้เข้าโบสถ์ส่วนใหญ่มองว่าพวกเขาไม่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ของพวกเขากับพระเจ้า อย่างไรก็ตาม
พระคัมภีร์บอกเราเป็นอย่างอื่น!

เทศกาลเป็นกุญแจสู่ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับแผนแม่บทของพระเจ้าและต่อบทบาทสำคัญของพระคริสต์ในแผนนั้น

พระเจ้าทรงจัดตั้งและบัญชาให้ถือปฏิบัติเทศกาลอันศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้เพื่อให้ประชาชนของพระองค์ทราบถึงลำดับเหตุการณ์ที่ถูกต้องในแผนการเพื่อความรอดของมนุษยชาติ พวกเขาเปิดเผยกรอบที่จัดกิจกรรมสำคัญในแผนของพระเจ้าตามลำดับตรรกะ พวกเขายังเปิดเผยโครงสร้างที่เป็นพื้นฐานของคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ พวกเขาเปิดเผยการออกแบบอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าสำหรับอนาคตอันยอดเยี่ยมของมนุษย์ (เพื่อให้เข้าใจว่ามนุษยชาติส่วนใหญ่ถูกลิดรอนบุญแก่ที่ไขไปสู่ความเข้าใจอันครอบคลุมเกี่ยวกับแผนและจุดประสงค์ของพระเจ้าสำหรับมนุษยชาติอย่างไร อย่าลืมอ่าน “ภารกิจที่ไร้ผลของมนุษยชาติเพื่อจุดประสงค์ของชีวิต” หน้า 4)

เทศกาลแห่งความหวัง

เมื่อพระเจ้าทรงปลดปล่อยชาวอิสราเอลจากการเป็นทาสของชาวอียิปต์ พระองค์ยังทรงเปิดเผยให้พวกเขาทราบ นอกเหนือจากวันสะบาโตประจำสัปดาห์ ซึ่งเป็นเทศกาลประจำปีเจ็ดเทศกาลของพระองค์ อัครสาวกเปาโลบอกเราว่าการถือปฏิบัติเหล่านี้เป็น “เงาของสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต” (โคโลสี 2:16-17) นั่นคือเป็นการบอกล่วงหน้า และเปิดเผยพื้นฐานของแผนแห่งความรอดของพระองค์

เดิมพระเจ้ากำหนดให้ปีเทศกาลเก็บเกี่ยว—และด้วยเหตุผลที่เหมาะสม ผู้เขียนคัมภีร์ไบเบิลมักเปรียบเทียบการเก็บเกี่ยวทางวิญญาณของชีวิตมนุษย์กับการเก็บเกี่ยวทางเกษตรกรรมที่หล่อเลี้ยงชีวิตทางร่างกาย ดังนั้นเราจึงพบการเปรียบเทียบและคำอุปมาเกี่ยวกับการเก็บเกี่ยวเพื่อแสดงถึงแง่มุมต่างๆ ของแผนการของพระเจ้าที่จะนำมนุษยชาติไปสู่การกลับใจ เป้าหมายของพระเจ้าคือการเก็บเกี่ยวมนุษย์—คุณและฉันเข้าสู่อาณาจักรของพระองค์ อุปมาที่รู้จักกันดีเรื่องหนึ่งของพระคริสต์ซึ่งแสดงให้เห็นเรื่องนี้คืออุทาหรณ์ที่มีชื่อเสียงเรื่องผู้หว่านและเมล็ดพืช (มัทธิว 13:3)

พระเยซูเปรียบเทียบงานที่พระเจ้าทรงเริ่มต้นผ่านทางพระองค์กับการเก็บเกี่ยว พระคริสต์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “อาหารของเราคือทำตามพระประสงค์ของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา และเพื่อให้งานของพระองค์สำเร็จ คุณไม่ได้พูดว่า ‘เหลืออีกสี่เดือนจึงจะถึงฤดูเก็บเกี่ยว’? นี่แน่ะ เรบอกเจ้าว่าจงเงยหน้าขึ้นมองดูท้องนา เพราะทุ่งนั้นขาวพร้อมเก็บเกี่ยวแล้ว! และผู้ที่เกี่ยวจะได้รับความจ้างและสำสมผลเพื่อชีวิตนิรันดร์ เพื่อทั้งผู้หว่านและผู้เกี่ยวจะได้ชื่นชมยินดีด้วยกัน” (ยอห์น 4:34-36)

ที่นี่ พระเยซูเชื่อมโยงแนวคิดเรื่องการเก็บเกี่ยวกับงานของพระองค์ในการนำชีวิตนิรันดร์ (ความรอด) มาสู่มนุษย์ “ไม่มีความรอดในสิ่งอื่นใด เพราะที่ไม่มีนามอื่นใดที่ประทานแก่มนุษย์ทั่วฟ้าซึ่งเราจะต้องรอด” (กิจการ 4:12) คำภาษากรีกที่แปลเป็นภาษาอังกฤษว่า “พระเยซู” หมายถึงพระผู้ช่วยให้รอด ภาษาฮีบรูที่เทียบเท่า แปลเป็นภาษาอังกฤษว่า “โยชูวา” แปลว่าพระเจ้าคือความรอด

บทบาทของพระเยซูในการรักษาความรอดของเราคือหัวใจสำคัญของแผนของพระเจ้า เปาโลเขียนถึงทิโมธีผู้ประกาศข่าวประเสริฐรุ่นใหม่ที่อธิบายว่าพระเจ้า “ทรงช่วยเราให้รอดและทรงเรียกเราด้วยการเรียกอันบริสุทธิ์ . . . ตามพระประสงค์และพระคุณของพระองค์เองที่ประทานแก่เราในพระเยซูคริสต์ก่อนเวลาเริ่ม แต่บัดนี้ได้รับการเปิดเผยโดยการเสด็จมาของพระผู้ช่วยให้รอดของเราพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงยกเลิกความตายและนำชีวิตและความเป็นอมตะมาสู่ความสว่างโดยข่าวประเสริฐ” (2 ทิโมธี 1:9-10)

พระเจ้าทรงวางแผนตั้งแต่เริ่มต้นเพื่อสร้างและช่วยมนุษย์ให้รอดผ่านทางพระคริสต์ เปาโลอธิบายถึงบทบาทของพระเยซูว่า “พระองค์เป็นฉายาของพระเจ้าที่ไม่ปรากฏแก่สายตา เพราะโดยพระองค์ ทุกสิ่งถูกสร้างขึ้นทั้งในสวรรค์และบนดิน ทั้งมองเห็นได้และมองไม่เห็น ไม่ว่าจะ เป็นบัลลังก์หรือการปกครองหรืออาณาเขตหรืออำนาจ ทุกสิ่งถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์ และพระองค์ทรงอยู่ก่อนทุกสิ่ง และในพระองค์นั้น ทุกสิ่งประกอบด้วย และพระองค์ทรงเป็นศีรษะของร่างกาย คือคริสตจักรซึ่งเป็นจุดเริ่มต้น เป็นบุตรหัวปีเป็นขึ้นมาจากความตาย เพื่อว่าพระองค์จะทรงมีอำนาจเหนือกว่าในทุกสิ่ง” (โคโลสี 1:15-18)

บทบาทของพระคริสต์ในแผนแม่บทของพระเจ้าไม่ใช่ความคิดภายหลัง ทุกสิ่งในแผนนั้นเกี่ยวข้องกับภารกิจและงานของพระเยซูในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดของเรา

อัครสาวกยอห์นกล่าวถึงพระเยซูว่าเป็น “พระเมสสิยาห์ที่ถูกลบพระชนม์ตั้งแต่ทรงสร้างโลก” (วิวรณ์ 13:8) พระเยซูคริสต์เกี่ยวกับความสำคัญเฉพาะของการตรึงกางเขนต่อความรอดของมนุษยชาติ พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “และถ้าเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลก งานของพระคริสต์ไม่เพียงทำให้ความรอดเป็นไปได้เท่านั้น แต่ยังนำ “ชนชาติทั้งปวง” ไปสู่ความสัมพันธ์ที่ยั่งยืนกับพระองค์และพระบิดาของพระองค์

บทบาทของพระคริสต์ในความรอดของมนุษยชาติเป็นสิ่งสำคัญ บทบาทของเขาคือแกนกลางของเทศกาลอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า ซึ่งเปิดเผยลำดับเหตุการณ์ในแผนของพระองค์ เทศกาลทั้งหมดเกิดขึ้นในช่วงฤดูเก็บเกี่ยวในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ ที่ซึ่งพระเยซูทรงเติบโตและใช้ชีวิตเป็นมนุษย์

เจ็ดเทศกาลประจำปีระบุไว้ในพระคัมภีร์:

- (1) เทศกาลปัสกา
- (2) เทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ
- (3) เทศกาลผลแรก (เทศกาลเพ็นเทคอสต์)
- (4) งานเลี้ยงแดร
- (5) วันแห่งการชดใช้บาป
- (6) เทศกาลอยู่เพ็ง
- (7) วันอันยิ่งใหญ่ครั้งสุดท้าย แต่ละคนมุ่งเน้นไปที่แง่มุมเฉพาะของแผนของพระเจ้า

ในอพยพ 23:14-16 พระเจ้าทรงเปิดเผยฤดูกาลที่เหมาะสมสำหรับเทศกาลให้เราฟัง:

“เจ้าจงฉลองเทศกาลแก่เราปีละสามครั้ง ฉลองเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ
จงกินขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวันตามที่เราสั่งเจ้าไว้ จงทำตามกำหนดเวลาในเดือนอาบีบ
เพราะในเดือนนั้นเจ้าออกจากอียิปต์ ไม่มีใครมาปรากฏตัวต่อหน้าฉันมือเปล่า ฉลองเทศกาลเก็บเกี่ยว
[เทศกาลเพ็นเทคอสต์] ด้วยผลแรกของพืชผลที่ค่อนหว้านในทุ่งของคุณ ฉลองเทศกาลอยู่เพ็ง [พลับพลา]
ในช่วงสิ้นปี เมื่อคุณเก็บพืชผลจากท้องทุ่ง”

ในช่วงเทศกาลสามฤดูของแท้จริง—ฤดูใบไม้ผลิ ต้นฤดูร้อน และฤดูใบไม้ร่วง—พระเจ้าทรงบัญชาให้มี
“การประชุมศักดิ์สิทธิ์” (อพยพ 12:16) ซึ่งเป็นการประชุมศักดิ์สิทธิ์ จัดขึ้นทุกวันสะบาโตประจำปีหรือ
“วันสำคัญ” พิเศษ (ยอห์น 19: 31). ห้ามมิให้ผู้ใดทำงานประจำหรือตรากตรำในวันดังกล่าว (กันดารวิถี
28:18, 25, 26; 29:1, 7, 12, 35)

เกิดขึ้นระหว่างการเก็บเกี่ยวทางกายภาพของผลิตภัณฑ์อาหารที่ค้ำจุนชีวิต
เทศกาลของพระเจ้าล้วนชี้ให้เห็นแง่มุมของการเก็บเกี่ยวทางจิตวิญญาณของมนุษย์ผู้ชีวิตนิรันดร์
บ่อยครั้งในพระคัมภีร์ พระเจ้าทรงใช้สิ่งๆ ที่จับต้องได้เพื่อช่วยให้เราเข้าใจความจริงฝ่ายวิญญาณมากขึ้น
พระเยซูเองมักจะใช้การเปรียบเทียบทางกายภาพเพื่อสอนหลักการทางวิญญาณ

ตอนนี้เรามาเริ่มสำรวจความจริงฝ่ายวิญญาณที่พระเจ้าทรงเปิดเผยผ่านเทศกาลประจำปีทั้งเจ็ดของพระ
องค์

เทศกาลปัสกา

ช่วงต้นฤดูใบไม้ผลิมีเทศกาลประจำปีอะไรบ้าง?

“วันที่สิบสี่ของเดือนที่หนึ่ง [ในปฏิทินฮีบรู] เวลาพลบค่ำเป็นเทศกาลปัสกาของพระยาห์เวห์
วันที่สิบห้าเดือนเดียวกันนั้นเป็นเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อถวายแด่พระยาห์เวห์
เจ้าต้องกินขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวัน ในวันแรกจะมีการประชุมบริสุทธิ
คุณจะต้องไม่ทำงานตามธรรมเนียมของมัน . . วันที่เจ็ดจะเป็นวันประชุมบริสุทธิ
เจ้าอย่าทำงานตามธรรมเนียม” (เลวีนิติ 23:5-8)

เกิดขึ้นระหว่างการเก็บเกี่ยวทางกายภาพของผลิตภัณฑ์อาหารที่หล่อเลี้ยงชีวิต
เทศกาลของพระเจ้าล้วนชี้ให้เห็นถึงแง่มุมต่างๆ ของการเก็บเกี่ยวทางจิตวิญญาณของมนุษย์ผู้มีชีวิตนิรันดร์

เทศกาลต้นฤดูใบไม้ผลิสองเทศกาลคือเทศกาลปัสกาและเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ
ลูกแกะบูชาญญูฆมาในเทศกาลปัสกา (วันที่ 14 นิสาน)
และถึงวันกินขนมปังไร้เชื้อเป็นเวลาเจ็ดวันตั้งแต่วันที่ 15 นิสานไปจนถึงสิ้นสุดวันที่ 21
ในช่วงเวลาเหล่านี้เองที่อิสราเอลโบราณยกทัพออกจากแผ่นดินอียิปต์ไปยังภูเขาศิไน

เทศกาลปัสกามีความหมายอย่างไรต่อชาวอิสราเอลสมัยโบราณ?

“และเมื่อลูก ๆ ของคุณถามคุณว่า 'พิธีนี้มีความหมายกับคุณอย่างไร' ก็จงบอกพวกเขาว่า
'นั่นคือการถวายปัสกาถวายแด่พระยาห์เวห์
ผู้ทรงผ่านบ้านของชาวอิสราเอลในอียิปต์และที่ไ้ดั้งคว้นบ้านของเราเมื่อเขาโจมตี ของชาวอียิปต์’ (อพยพ
12:26-27)

“แล้วโมเสสเรียกผู้อาวุโสทั้งหมดของอิสราเอลมาและสั่งพวกเขาว่า
'จงเลือกลูกแกะสำหรับตัวเจ้าตามตระกูลของเจ้า และจงฆ่าลูกแกะเพื่อปัสกา
และเจ้าจงเอาต้นหุสบพวงหนึ่งจุ่มลงในเลือดที่อยู่ในอ่าง
แล้วเอาเลือดที่อยู่ในอ่างนั้นทาที่หลังและวงกบประตูทั้งสอง
และอย่าให้ผู้ใดออกไปนอกประตูเรือนของตนจนถึงรุ่งเช้า
เพราะพระยาห์เวห์จะเสด็จผ่านไปเพื่อจะโจมตีชาวอียิปต์

และเมื่อพระองค์ทรงเห็นเลือดที่ทับหลังและที่วงกบประตูทั้งสองนั้น
พระเจ้าจะเสด็จผ่านประตูนั้นไปและไม่ยอมให้ผู้ทำลายเข้ามาในบ้านของท่านเพื่อโจมตีท่าน” (อพยพ
12:21-23)

ชาวอิสราเอลสมัยโบราณรู้ว่าลูกหัวปีในแต่ละครอบครัวรอดพ้นจากความตายเพียงเพราะพระเจ้าทรงเหิน
เลือดของลูกแกะบูชาญที่ทางเข้าบ้านของพวกเขา
ทั่วอียิปต์ทุกคนที่อาศัยอยู่ในบ้านที่ไม่มีทางเข้าของพวกเขาเป็นอนเลือดของลูกแกะบูชาญเหล่านี้ต้องสูญเสีย
ลูกหัวปีไป แต่ครอบครัวของอิสราเอลที่เชื่อฟังคำสั่งของพระเจ้าที่ให้เอาลูกแกะบูชาญ
รอดพ้นจากความตาย ลูกหัวปีของพวกเขาไม่พินาศ

พระเจ้ายังทรงคาดหวังให้เราถือเทศกาลปัสกาหรือไม่?

“และเจ้าจงถือสิ่งนี้เป็นกฎเกณฑ์สำหรับเจ้าและบุตรของเจ้าตลอดไป” (อพยพ 12:24)

อัครสาวกเปาโลและเปโตรเข้าใจว่าลูกแกะปัสกาในพันธสัญญาเดิมที่ถูกฆ่าได้คาดเดาการสิ้นพระชนม์ของ
พระเยซูคริสต์ว่าเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปของเรา

พระเจ้าทรงกำหนดให้ปัสกาและเทศกาลอื่น ๆ ทั้งหมดของพระองค์เป็นพิธีที่ต่อเนื่อง ยาวนาน และถาวร
(เทียบกับเลวีนิติ 23:14; 21, 31, 41) คำที่แปลว่า “ตลอดกาล”

ในข้อเหล่านี้มักหมายถึงนิรันดร์มากกว่าชั่วนิรันดร์ กล่าวอีกนัยหนึ่ง

เทศกาลเหล่านี้ถูกกำหนดให้เป็นเทศกาลถาวร

การปฏิบัติที่เราควรปฏิบัติตลอดการดำรงอยู่ทางกายภาพของเรา

พระเจ้าไม่เคยตั้งใจให้เป็นเพียงการถือปฏิบัติชั่วคราวที่เราจะละทิ้งในภายหลัง ดังที่สอนกันทั่วไปในทุกวันนี้
(อย่าลืมอ่าน “เปาโลพูดอะไรจริงในโคโลสี 2:16” หน้า 12)

เทศกาลปัสกามีความหมายอย่างไรสำหรับคริสเตียน?

“เพราะพระคริสต์ผู้เป็นปัสกาของเราได้ทรงเสียสละเพื่อเราแล้ว” (1 โครินธ์ 5:7)

“เพราะท่านรู้ว่าไม่ใช่ด้วยสิ่งที่น่าเสียดาย เช่น เงินหรือทองคำ
ที่ไล่ท่านออกจากวิถีชีวิตอันว่างเปล่าที่บรรพบุรุษของท่านได้มอบให้แก่ท่าน
แต่ด้วยพระโลหิตอันล้ำค่าของพระคริสต์ ถูกแกะที่ปราศจากตำหนิ พระองค์ได้รับเลือกก่อนการสร้างโลก
แต่ทรงเปิดเผยในยุคสุดท้ายนี้เพื่อประโยชน์ของท่าน” (1 เปโตร 1:18-20 เทียบกับอพยพ 12:3-6)

อัครสาวกเปาโลและเปโตรเข้าใจว่าลูกแกะปีศาจในพันธสัญญาเดิมที่ถูกสังหารได้คาดเดาถึงการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ว่าเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปของเรา

สังเกตปฏิกิริยาของยอห์นผู้ให้บัพติศมาต่อพระเยซู: “. . . ยอห์นเห็นพระเยซูเสด็จมาหาจึงตรัสว่า
‘ดูเถิด! พระเมษโปดกของพระเจ้าผู้ทรงรับบาปของโลกไป!’” (ยอห์น 1:29)
ยอห์นยังเข้าใจความสัมพันธ์เชิงสัญลักษณ์และการพยากรณ์ของเทศกาลปีศาจในพันธสัญญาเดิมกับงานและพันธกิจของพระเยซูพระเมสสิยาห์

แผนการของพระเจ้าสำหรับการไถ่มนุษย์เริ่มต้นด้วยการเสียดชะของพระคริสต์เพื่อไถ่บาปของเรา
อาจดูเหมือนน่าอัศจรรย์
ขั้นตอนแรกในแผนแม่บทแห่งความรอดของพระเจ้าได้รับการปฏิบัติมาตั้งแต่สมัยโมเสสในเทศกาลปีศาจ
(ฮีบรู 11:24-28) ตลอดการถือปฏิบัติเทศกาลอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า
พระเจ้าทรงให้อิสราเอลโบราณดำเนินการทุกๆ ปี ซึ่งเป็นขั้นตอนสำคัญในแผนการไถ่มนุษย์ของพระองค์
การไถ่บาปของเราเริ่มต้นด้วยการยอมรับการเสียดชะของพระคริสต์เพื่อไถ่บาปของเรา

พระเยซูทรงทราบความสัมพันธ์ระหว่างการตรึงกางเขนกับเทศกาลปีศาจหรือไม่?

“ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสคำเหล่านี้จบแล้ว พระองค์จึงตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า
‘ท่านทั้งหลายรู้ว่าอีกสองวันจะเป็นเทศกาลปีศาจ และบุตรมนุษย์จะถูกส่งมอบให้ถูกตรึงที่กางเขน’”
(มัทธิว 26 :1-2)

“ก่อนถึงเทศกาลปีศาจ เมื่อพระเยซูทรงทราบว่าถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะเสด็จจากโลกนี้ไปหาพระบิดา
โดยทรงรักพวกของพระองค์ที่อยู่ในโลกนี้ พระองค์ทรงรักพวกเขาจนถึงที่สุด” (ยอห์น 13:1)

พระเยซูตั้งตารอที่จะร่วมพิธีปีศาจกับเหล่าสาวกหรือไม่?

“แล้ววันนั้นก็มาถึง . . . ซึ่งต้องถวายลูกแกะปีศาจ พระเยซูทรงส่งเปโตรและยอห์นไปสั่งว่า
‘จงไปจัดเตรียมปีศาจให้เรากิน’” (ลูกา 22:7-8)

“เมื่อถึงเวลา พระองค์ทรงนั่งลงพร้อมกับอัครสาวกสิบสองคน แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า ‘ด้วยความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะกินปีศาจนี้ร่วมกับท่านก่อนที่ข้าพเจ้าจะทนทุกข์’” (ข้อ 14-15)

“ขณะที่กำลังรับประทานอาหารอยู่นั้น พระเยซูทรงหยิบขนมปัง ทรงขอบพระคุณ แล้วทรงหักส่งให้เหล่าสาวกตรัสว่า ‘จงรับไปกินเถิด นี่เป็นกายของเรา’ แล้วพระองค์ทรงหยิบถ้วย ขอบพระคุณ แล้วยื่นให้พวกเขา ตรัสว่า ‘จงดื่มจากถ้วยนี้ทุกคน นี่เป็นโลหิตแห่งพันธสัญญาของเรา ซึ่งต้องหลั่งออกเพื่อยกโทษบาปเพื่อคนเป็นอันมาก” (มัทธิว 26:26-28)

ในคืนก่อนที่พระองค์จะสิ้นพระชนม์ พระเยซูทรงจัดให้มีพิธีปีศาจในพันธสัญญาใหม่ ในสมัยโบราณ ลูกแกะถูกบูชายัญเพื่อเป็นบรรพบุรุษของการสิ้นพระชนม์บูชายัญของพระคริสต์ในเทศกาลปีศาจ แต่พระเยซูทรงสร้างสัญลักษณ์ใหม่ของการทนทุกข์และการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ด้วยขนมปังและเหล้าองุ่นไร้เชื้อ

คริสเตียนควรปฏิบัติตามพิธีปีศาจในพันธสัญญาใหม่ต่อไปหรือไม่?

“เพราะข้าพเจ้าได้รับจากองค์พระผู้เป็นเจ้าตามที่ข้าพเจ้าได้ส่งต่อให้ท่าน คือในคืนที่พระเยซูเจ้าถูกทรยศ พระองค์ทรงหยิบขนมปัง และเมื่อขอบพระคุณแล้ว ก็ทรงหักและตรัสว่า ‘นี่คือกายของเรา ซึ่งก็คือ สำหรับคุณ; จงทำสิ่งนี้ให้เป็นที่ระลึกถึงเรา’ เช่นเดียวกัน หลังจากเสวยพระกระยาหารแล้ว พระองค์ก็ทรงหยิบถ้วย ตรัสว่า ‘ถ้วยนี้คือพันธสัญญาใหม่ด้วยโลหิตของเรา จงทำเช่นนี้เมื่อท่านดื่มเพื่อระลึกถึงเรา เพราะเมื่อท่านรับประทานขนมปังนี้และดื่มจากถ้วยนี้ ท่านก็ประกาศการสิ้นพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าจนกว่า พระองค์จะเสด็จมา ดังนั้นใครก็ตามที่กินขนมปังหรือดื่มจากถ้วยขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างไม่สมควร [ไม่เคารพ] จะมีความผิดในความผิดต่อพระกายและพระโลหิตขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (1 โครินธ์ 11:23-27)

พระเยซูทรงสร้างสัญลักษณ์ใหม่ของการทนทุกข์และการสิ้นพระชนม์—ขนมปังและเหล้าองุ่นไร้เชื้อ

เปาโลแสดงให้เห็นว่าคริสเตียนยุคแรกไม่เพียงแต่ถือเทศกาลนี้เป็นประจำทุกปีเท่านั้น ด้วยสัญลักษณ์ใหม่ของขนมปังและเหล้าองุ่นที่พระคริสต์ทรงตั้งขึ้นเพื่อแสดงถึงความทุกข์ทรมานและการสิ้นพระชนม์ของพระองค์

แต่ยังรวมถึงคริสเตียนทุกคนควรถือศีลอดต่อไปจนกว่าพระคริสต์จะเสด็จกลับมา ถึงกระนั้นพระเยซูก็ทรงระบุว่าจะดำเนินต่อไปในอาณาจักรของพระองค์ (มัทธิว 26:29)

ภารกิจที่ไร้ผลของมนุษยชาติเพื่อจุดประสงค์ของชีวิต

ในบรรดาประชากรมากกว่าหกพันล้านคนบนโลกนี้ ส่วนใหญ่ใช้ชีวิตของพวกเขา—

บางคนใช้ชีวิตอย่างยากลำบาก—ดิ้นรนที่จะมีชีวิตอยู่

สิ่งเหล่านี้เป็นสภาพของมนุษยชาติตั้งแต่เริ่มประวัติศาสตร์

คนส่วนใหญ่อยากรู้ว่าชีวิตของพวกเขาจะมีวัตถุประสงค์และความหมายหรือไม่

และพวกเขามีเหตุผลใดที่จะมีความหวังในอนาคตหรือไม่

แบบสำรวจความคิดเห็นเปิดเผยคำถามที่ไขปริศนาและทำให้เรางุนงงมากที่สุด: ฉันเกิดมาทำไม? มีเหตุผลสำหรับการดำรงอยู่ของฉันหรือไม่? ชีวิตปัจจุบันนี้มีแต่ความทุกข์ระทมเท่านั้นหรือ?

ผู้คนพยายามตอบคำถามเหล่านี้ด้วยเหตุผลของตนเองมานานแล้ว

โดยไม่ค่อยตระหนักว่าพระเจ้าได้เปิดเผยคำตอบผ่านพระวจนะของพระองค์และผ่านเทศกาลต่างๆ ของพระองค์แล้ว อย่างไรก็ตาม

ความพยายามของมนุษย์ในการตอบคำถามเหล่านี้ได้ก่อให้เกิดการคาดเดาที่น่าพิศวงซึ่งเพิ่มความสับสนเกี่ยวกับอนาคตให้กับเรา

ในสมัยโบราณ

การคาดคะเนด้วยความหวังของมนุษย์เกี่ยวกับชีวิตหลังความตายมุ่งเน้นไปที่การมีอยู่ของสวรรค์แห่งวัลดูนิยมอันเจียบสงบที่เต็มไปด้วยความสุข มนุษย์โบราณตั้งชื่อความหวังเหล่านี้ว่า Elysium, the Elysian Fields, Valhalla และ El Dorado ปัจจุบัน ความหวังดังกล่าวมักจะอยู่ภายใต้คำอธิบายเช่น "สวรรค์"

สำหรับผู้ที่คาดหวังสวรรค์บางประเภท

มุมมองดั้งเดิมเกี่ยวกับชีวิตหลังความตายสอดคล้องกับพระประสงค์ของพระเจ้าหรือไม่?

พวกเขาสะท้อนแผนการของพระองค์เพื่อมนุษยชาติหรือไม่? หรือพระองค์มีการออกแบบที่เหนือกว่ามาก?

เราต้องเข้าใจว่าเหตุใดมุมมองที่ผิดพลาดมากมายเกี่ยวกับอนาคตของเรา

ซึ่งแต่เดิมถูกนำเสนอผ่านศาสนาที่บูชารูปเคารพเมื่อหลายพันปีก่อน

ยังคงฝังรากลึกและยังคงเป็นที่นิยมในวัฒนธรรมของเรา

นักประวัติศาสตร์รู้สึกประทับใจและทึ่งในความเหมือนและยั่งยืนของประเพณีเหล่านี้

โดยเฉพาะอย่างยิ่งความคล้ายคลึงกันในวิธีแก้ปัญหาที่พวกเขาเสนอต่อความกลัวและความผิดหวังของผู้คน

การศึกษาในช่วงหลายปีที่ผ่านมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในศาสนาเปรียบเทียบ

ได้ระบุประเด็นสำคัญบางประการที่คล้ายคลึงกันอย่างน่าทึ่งในประเพณีโบราณ ซึ่งอยู่เหนือกาลสมัย ภูมิภาค และวัฒนธรรมเกือบทั้งหมด พวกเขาแสดงให้เห็นว่าผู้คนมักมีความกังวลคล้ายกันเสมอ

โดยไม่คำนึงถึงสภาพร่างกายและสังคมหรือเวลาที่พวกเขาอาศัยอยู่ ตลอดหลายศตวรรษที่ผ่านมา วัฒนธรรมส่วนใหญ่แสวงหาคำตอบสำหรับ

คำถามเดียวกันนี้

วัตถุประสงค์ร่วมกันของพวกเขาคือการพิจารณาว่าทำไมเราถึงดำรงอยู่และวิธีใดคือวิธีที่ดีที่สุดและถูกต้องในการดำรงชีวิต ผู้คนได้ตรองคำถามเหล่านี้มาตั้งแต่ต้นประวัติศาสตร์

เราพบบันทึกของผู้คนในสมัยโบราณในพื้นที่ต่างๆ เช่น ยุโรป อเมริกาใต้ เอเชีย แอฟริกา และตะวันออกกลาง ซึ่งกำลังดิ้นรนกับปัญหาเดียวกัน ขณะที่พวกเขาเฝ้าดูแม่น้ำ เช่น แม่น้ำไนล์และยูเฟรติสที่ขึ้นและตก และขณะที่พวกเขาเฝ้าดูเส้นทางของดวงดาวบนท้องฟ้ายามค่ำคืน พวกเขาพยายามจัดการกับคำถามใหญ่ พวกเขาค้นหาความหมาย แต่พวกเขาใช้ข้อสรุปบนสมมติฐานและประเพณีที่ฝัง

สังคมมองท้องฟ้ายามค่ำคืนมานานแล้วเพื่อค้นหาสถานที่ของพวกเขาในจักรวาล ที่นั่นพวกเขาจินตนาการถึงอมตะขนาดยักษ์ที่แสดงฉากบนเวทีบนท้องฟ้าที่เกี่ยวข้องกับโชคชะตาของพวกเขา พวกเขาประดิษฐ์เทพนิกรบและสัตว์ร้ายที่เวียนว่ายตายเกิด ด้วยวิธีนี้พวกเขาอ้างว่าปัญหาและจุดอ่อนของพวกเขามาจากเทพเจ้าที่พวกเขาประดิษฐ์ขึ้นเอง

Paul Deveraux ผู้เขียน *Secrets of Ancient Places*

แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาของหัวข้อทั่วไป: “ระบบความเชื่อ เทพเจ้า พิธีกรรมเฉพาะ และข้อห้ามอาจเป็นสิ่งประดิษฐ์ทางวัฒนธรรม ซึ่งแตกต่างกันไปในแต่ละสังคม แต่ . . .

เป็นคำแนะนำให้สังเกตว่ามีเรื่องราวที่เกิดขึ้นซ้ำในสังคมซึ่งไม่มีการติดต่อกันหรืออยู่ในยุคสมัยที่แตกต่างกัน แม้ว่าอาจถูกซ่อนทับด้วยความแตกต่างของนวัตกรรมทางสถาปัตยกรรมและตัวแปรทางวัฒนธรรมอื่น ๆ ความเป็นจริงร่วมกันของธรรมชาติและจิตสำนึกของมนุษย์เป็นค่าคงที่ที่ยิ่งใหญ่ และสิ่งเหล่านี้สามารถส่องผ่านได้” (1992 หน้า 35-36)

จากความเป็นจริงที่รับรู้ร่วมกันเหล่านี้ทำให้เกิดประเด็นซ้ำๆ เกี่ยวกับชีวิตที่พระเจ้าเที่ยงแท้กล่าวถึงในท้ายที่สุดผ่านเทศกาลประจำปีของพระองค์ ประเด็นต่างๆ เช่น ความจำเป็นในการไถ่บาปด้วยการบูชายัญ

ความปรารถนาให้ชีวิตของตนได้รับการเปลี่ยนแปลงทางวิญญาณผ่านการติดต่อกับเทพ
ความหวังในสันติภาพสากล และความเชื่อที่ว่าเทพ (หรือเทพ) จะพิพากษาโลก
ซึ่งพบได้ในวัฒนธรรมส่วนใหญ่เหล่านี้

นำเสรีที่มนุษย์พยายามอธิบายตำแหน่งของตนในโลกนี้มานานแล้วด้วยการประดิษฐ์คำตอบที่เป็นตำนาน
สำหรับคำถามที่เกี่ยวกับประเด็นที่ต่อเนื่องกันเหล่านี้
เป็นผลให้คนส่วนใหญ่ในวัฒนธรรมโบราณเงยหน้าขึ้นมองวัตถุบนท้องฟ้าเพื่อหาคำตอบ
พวกเขาบูชาดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดาวเคราะห์และดวงดาว

ในทางตรงกันข้าม พระไทรปิฎกมีความแตกต่างกันอย่างมากในการอธิบายอนาคตของมนุษยชาติ
พระเจ้าทรงบอกผู้คนของพระองค์ไม่ให้ปฏิบัติตามความเชื่อโศกลาง เช่น
มองหาวัตถุที่สร้างขึ้นบนท้องฟ้าเป็นแหล่งของการเปิดเผย
แต่ให้มองตรงไปที่พระองค์เพื่อหาคำตอบที่เป็นจริงและมีอยู่จริง: “. . . จงระวังให้ดี
เกรงว่าท่านจะละลายจากสวรรค์ และเมื่อท่านเห็นดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาว
บริวารทั้งหมดของสวรรค์ ท่านรู้สึกลอยกนมนัสการและปรนนิบัติพวกมัน ” (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:19)

ความรู้ที่แท้จริงและการเปิดเผยจากเบื้องบนมาจากการบูชาผู้สร้างของเราเท่านั้น
ไม่ใช่การสร้างของพระองค์ การนมัสการดังกล่าวจัดขึ้นรอบ ๆ
การชุมนุมตามคำสั่งของพระองค์ในวันสะบาโตอันศักดิ์สิทธิ์ (อพยพ 20:8-11)
และวันฉลองประจำปีของพระองค์ (อพยพ 23:14-16)

เนื่องจากเป็นอนุสรณ์
เหตุการณ์ที่พระเจ้าประทานให้นี้ควรสังเกตเพียงครั้งเดียวทุกปีตามที่พระเจ้าทรงบัญชา (กัณดารวิถี 9:2-
3)—ไม่ใช่ขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของเราหรือกำหนดการรายสัปดาห์หรือรายเดือนบางรายการ
ควรถือเทศกาลนี้ตามวันประจำปีที่ตรงกับวันครบรอบการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์เพราะบาปของเรา—
เทศกาลปีศาจประจำปีในฤดูใบไม้ผลิของแต่ละปี—และในลักษณะที่เหมาะสมตามที่อธิบายไว้ข้างต้น
(สำหรับวันที่ที่ถูกต้องสำหรับเทศกาลทั้งหมดของพระเจ้า โปรดดูที่ “เทศกาลประจำปีของพระเจ้า” หน้า 7)

การเสียดสีอย่างสูงสุดของพระคริสต์โดยการตรึงกางเขน—
ซึ่งเกิดขึ้นอย่างแม่นยำในวันปีศาจที่บัญญัติไว้ตามพระคัมภีร์—เป็นรากฐานของความเชื่อของคริสเตียน
สะท้อนถึงความรักอันกว้างขวางที่พระเจ้าทรงมีต่อสิ่งสร้างของพระองค์และความหวังใจของพระองค์ที่มีต่อ
ความเป็นอยู่ที่ดีของมนุษย์ทุกคน (ยอห์น 3:16)

เทศกาลขนมปังไร้เชื้อ

เหตุใดชาวอิสราเอลโบราณจึงถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ

“... จงกินขนมปังไร้เชื้อซึ่งเป็นขนมปังแห่งความทุกข์ใจเป็นเวลาเจ็ดวัน เพราะเจ้าออกจากอียิปต์อย่างเร่งรีบ เพื่อตลอดชีวิตของเจ้าจะได้ระลึกถึงเวลาที่เจ้าออกจากอียิปต์” (เฉลยธรรมบัญญัติ 16:3)

“จงกินขนมปังไร้เชื้อในช่วงเจ็ดวันนั้น ไม่มีเชื้อใดๆ ให้เห็นเลยในพวกเจ้า และจะไม่มีเชื้อใดๆ ให้เห็นเลยในเขตแดนของเจ้า ในวันนั้นจงบอกบุตรชายของเจ้าว่า ‘ข้าพเจ้าทำเช่นนี้เพราะพระเจ้าทรงกระทำแก่ข้าพเจ้าเมื่อข้าพเจ้าออกจากอียิปต์’” (อพยพ 13:7-8)

เปาโลให้คำแนะนำอะไรแก่คริสเตียนเกี่ยวกับเทศกาลนี้?

“เหตุฉะนั้นให้เราถือเทศกาลนี้ ไม่ใช่ด้วยเชื่อเก่า หรือด้วยเชื่อของความชั่วร้าย แต่ด้วยขนมปังไร้เชื้อแห่งความจริงใจและความจริง” (1 โครินธ์ 5:8)

เปาโลไม่ได้ถือว่าเทศกาลเหล่านี้เป็นประเพณีของชาวยิวที่ล้าสมัย เขาถือว่าสิ่งเหล่านี้เป็นพิธีการที่สำคัญสำหรับผู้คนທີ່พระเจ้าทรงเรียกและทรงเลือกสรรในทุกวัยและทุกวัฒนธรรม เขาเข้าใจความสัมพันธ์ของพวกเขาเกี่ยวกับบทบาทของพระคริสต์ในแผนแม่บทของพระเจ้า

เปาโลสั่งให้คริสเตียนชาวโครินธ์ซึ่งส่วนใหญ่เป็นคนต่างชาติ (ไม่ใช่ชาวอิสราเอล)— ให้ถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ

คำแนะนำของเขาแสดงให้เห็นว่าคริสเตียนจากชุมชนและวัฒนธรรมที่ไม่ใช่ชาวยิวถือวันแห่งขนมปังไร้เชื้อเป็นตัวอย่างสำหรับคริสเตียนทุกคนในปัจจุบัน

ชาวยิวและไม่ใช่ชาวยิวเหล่านี้ปฏิบัติตามกฎหมายของพระเจ้าในทุกวันนี้

เทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ ซึ่งเป็นเทศกาลประจำปีครั้งที่สองของพระเจ้า แสดงถึงขั้นตอนที่สองในแผนการของพระเจ้าสำหรับการไถ่บาปของเรา จุดสนใจหลักอยู่ที่พระคริสต์ในฐานะผู้ปลดปล่อย พระผู้ช่วยให้รอดของเรา ดังนั้นจึงเป็นเทศกาลของชาวคริสต์อย่างทั่วถึง

นั่นคือเหตุผลที่เปาโลเปรียบเทียบการช่วยกู้ของคริสเตียนจากบาปผ่านการเสียสละและความช่วยเหลือของพระคริสต์กับการช่วยกู้ของอิสราเอลจากกองทัพอียิปต์ที่ทะเลแดง

(ซึ่งอาจเกิดขึ้นในวันสุดท้ายของเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ) เขาเขียนว่า “ยิ่งกว่านั้น พี่น้องทั้งหลาย

ข้าพเจ้าไม่ยากให้ท่านไม่รู้ว่บรรพบุรุษของเรา [อิสราเอลโบราณ] ทุกคนอยู่ได้เมฆ

ทุกคนเดินทางผ่านทะเล ทุกคนรับบัพติศมาในเมฆและในทะเลเป็นโมเสส ทุกคนกิน

อาหารฝ่ายวิญญาณเดียวกัน และทุกคนดื่มเครื่องดื่มฝ่ายวิญญาณเดียวกัน

เพราะเขาได้ดื่มศิลาฝ่ายจิตวิญญาณที่ติดตามมา และศิลานั้นคือพระคริสต์” (1 โครินธ์ 10:1-4)

หลังจากที่เราได้รับการชำระให้ชอบธรรมโดยการเสียสละของพระคริสต์ในเวลารับบัพติศมา เราต้องถูกนำออกจากบาปและเข้าสู่รูปแบบชีวิตที่ชอบธรรมเช่นเดียวกับที่อิสราเอลถูกนำออกจากการเป็นทาสในช่วงวันเดียวกันของขนมปังไร้เชื้อ เทศกาลนี้แสดงถึงงานของพระคริสต์ผู้ฟื้นคืนชีพที่ทรงเป็นขึ้นและทรงนำโดยตรงและช่วยเหลือเราในการเอาชนะบาป

เปาโลอธิบายว่า “ยิ่งกว่านั้น เมื่อพระโลหิตของพระองค์ถูกชำระแล้ว เราจะรอดจากความโกรธทางพระองค์ เพราะว่าถ้าเมื่อเราเป็นศัตรู เราได้คืนดีกับพระเจ้าโดยการตายของพระบุตร ยิ่งไปกว่านั้น เมื่อคืนดีกันแล้ว เราจะรอดโดยพระชนม์ชีพของพระองค์” (โรม 5:9-10)

ภายหลังเปาโลได้แสดงความคิดพื้นฐานเดียวกันในคำพูดที่แตกต่างกัน: “ข้าพเจ้าผจญทุกสิ่งได้โดยพระองค์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า” (ฟิลิปปี 4:13) เขายังอธิบายด้วยว่า: “. . . พระเจ้าทรงเลือกที่จะเปิดเผยความร่ำรวยอันรุ่งโรจน์ของความลึกลับนี้ในหมู่คนต่างชาติ ซึ่งก็คือพระคริสต์ในตัวคุณ ความหวังแห่งสง่าราศี พระองค์ตักเตือนและสั่งสอนทุกคนด้วยสติปัญญาทั้งหมด เพื่อเราจะถวายทุกคนให้สมบูรณ์ในพระคริสต์ เพื่อจุดประสงค์นี้ ข้าพเจ้าตรากตรำดิ้นรนด้วยกำลังทั้งหมดของพระองค์ ซึ่งทำงานอย่างทรงพลังในตัวข้าพเจ้า” (โคโลสี 1:27-29)

เปาโลได้อธิบายบทเรียนฝ่ายวิญญาณเบื้องหลังการฉลองเทศกาลขนมปังไร้เชื้อหรือไม่?

“เจ้าไม่รู้หรือว่าเชื่อเพียงเล็กน้อยก็ทำให้เกิดเชื่อทั้งก้อนได้? เหตุฉะนั้นจงชำระเชื่อเก่าออกเสีย เพื่อเจ้าจะได้เป็นก้อนใหม่ เพราะเจ้าไม่มีเชื่อจริงๆ เพราะพระคริสต์ผู้เป็นปัสกาของเราได้ทรงเสียสละเพื่อเราแล้ว” (1 โครินธ์ 5:6-7)

จุดประสงค์ประการหนึ่งของเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อคือเพื่อเตือนเราว่า หลังจากที่เราอมรับการเสียสละของพระคริสต์ในเวลารับบัพติศมา เราต้องยอมให้พระวิญญาณของพระเจ้าช่วยให้เราเติบโตเป็นพระคริสต์ฝ่ายวิญญาณ (เอเฟซัส 4:15; เทียบกับกาลาเทีย 2:20) . ขนมปังไร้เชื้อแสดงถึงแรงจูงใจที่ไม่ถูกต้อง (ความมั่งร่ำรวย) และบาป (ความชั่วร้าย) ที่อาจยังคงอยู่ในความคิดของเรา ขนมปังไร้เชื้อหมายถึงการที่หัวใจของเราเต็มไปด้วยแรงกระตุ้นที่จริงจัง— ความกระตือรือร้นที่จะประยุกต์ใช้ความจริงอันบริสุทธิ์ที่เปิดเผยในพระวจนะของพระเจ้า

ก่อนหน้านี พระเยซูทรงชี้ประเด็นเดียวกันแก่เหล่าสาวกของพระองค์ พระองค์ตรัสว่า “จงระวังเชื่อของพวกฟาริสี ซึ่งเป็นความหน้าเชื่อถือคด” (ลูกา 12:1) นอกจากนี้เขายังเปรียบเทียบเชื่อกับหลักคำสอนเท็จที่สอนโดยผู้นำศาสนาหลายคนในสมัยนั้น (มัทธิว 16:6)

12) เช่นเดียวกับผู้สอนเท็จหลายคนในปัจจุบัน

พวกเขาใช้ความคิดและประเพณีของตนเองแทนพระบัญญัติของพระเจ้า (มัทธิว 15:3-9)

ผู้ที่ยอมรับพระคริสต์เป็นปีศาจในฐานะพระเมษโปดกแห่งพันธสัญญาใหม่ของพระเจ้า—
บาปของพวกเขาถูกปกปิดไว้ด้วยการเสียดสีของพระองค์

หากพวกเขาสำนึกผิดอย่างจริงใจจากความชั่วร้ายและแรงจูงใจที่มั่งร้ายของพวกเขา
เพื่อที่พวกเขาจะได้เริ่มดำเนินชีวิตตามความจริงตามที่เปิดเผยในพระวจนะของพระเจ้า

ดังนั้น เช่นเดียวกับที่พระเจ้าช่วยอิสราเอลโบราณจากการเป็นทาสอย่างแท้จริง
ขั้นตอนที่สองของพระเจ้าในแผนแห่งความรอดของพระองค์คือการปลดปล่อยคริสเตียนที่กลับใจจากการเป็น
ทาสฝ่ายวิญญาณสู่ความชั่วร้าย (โรม 6:17-19)

เทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อเป็นการฉลองที่คริสเตียนได้รับการปลดปล่อยอย่างน่าอัศจรรย์จากการผูกมัดท
างจิตวิญญาณของบาป

เช่นเดียวกับที่พระเจ้าทรงปลดปล่อยชาวอิสราเอลโบราณจากการเป็นทาสของชาวอียิปต์
มันเตือนเราว่าการปลดปล่อยเราจากบาปและความรอดของเรามีได้ผ่านความสัมพันธ์ส่วนตัวกับพระคริสต์
ทำนั้น “ลูกแกะของพระเจ้า” ผู้ทรงรับเอาโทษบาปของเราไว้กับพระองค์เอง (1 เซสะโลนิกา 5:9-10; ยอห์น
1:36) ในฐานะมหาปุโรหิตของเรา พระองค์ช่วยเราอย่างแท้จริง หากเราเป็นผู้รับใช้ของพระองค์จริง ๆ
ให้จัดเชื้อบาปออกจากชีวิต เพื่อเราจะกลายเป็นคนไม่มีเชื้อฝ่ายวิญญาณ (ฮีบรู 3:1; 10:19-23; 1 โครินธ์
5:7)

เทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อเฉลิมฉลองบทบาทของพระเยซูในการช่วยเราจัดเชื้อฝ่ายวิญญาณ
ซึ่งรวมถึงความมั่งร้าย ความชั่วร้าย และความหน้าซื่อใจคดออกจากตัวละครของเรา
และแทนที่คุณสมบัติชั่วร้ายเหล่านั้นด้วยการเชื่อฟัง ความรัก และความจริง

ดังนั้น “เมื่อเห็นว่าเรามีมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ที่ผ่านฟ้าสวรรค์แล้ว คือพระเยซูบุตรของพระเจ้า
ให้เรายึดมั่นในคำสารภาพของเรา

เพราะเราไม่มีมหาปุโรหิตที่ไม่สามารถเห็นอกเห็นใจในความอ่อนแอของเรา

แต่ถูกล่อลวงเหมือนเราทุกประการ ถึงกระนั้นก็ปราศจากบาป

เหตุฉะนั้นให้เราเข้ามาที่พระที่นั่งแห่งพระคุณอย่างกล้าหาญ

เพื่อเราจะได้รับพระเมตตาและพบพระคุณที่จะช่วยในยามต้องการ” (ฮีบรู 4:14-16)

พระองค์เป็นผู้นำและช่วยเหลือเราในการต่อต้านแม้กระทั่งการล่อลวงของบาป

พระคริสต์กำลังทำให้ธรรมชาติของพระเจ้าในตัวผู้รับใช้ของพระองค์สมบูรณ์แบบ (มัทธิว 5:48; 2 เปโตร 1:4) นั่นคือเหตุผลที่เปาโลบอกคริสเตียนว่า “เหตุฉะนั้นให้เราถือเทศกาล [ของขนมปังไร้เชื้อ] ” (1 โครินธ์ 5:8)

เทศกาลเพ็นเทคอสต์

การถือศีลอดมีความสำคัญต่ออัครสาวกเปาโลหรือไม่?

“เพราะเปาโลตัดสินใจแ่่นเรือผ่านเมืองเอเฟซัส เพื่อจะได้ไม่ต้องเสียเวลาอยู่ในแคว้นเอเชีย เพราะเขากำลังรีบไปที่กรุงเยรูซาเล็ม ถ้าเป็นไปได้ ในวันเพ็นเทคอสต์” (กิจการ 20:16)

“แต่ข้าพเจ้า [เปาโล] จะอยู่ที่เมืองเอเฟซัสจนถึงเทศกาลเพ็นเทคอสต์” (1 โครินธ์ 16:8)

พระคัมภีร์บันทึกว่าอย่างน้อยสองครั้งนี้

เปาโลจัดการเวลาของเขาอย่างรอบคอบตามที่เขาต้องการจะไปเทศกาลเพ็นเทคอสต์

เหตุผลเดียวที่ทำให้เปาโล “อยู่ในเมืองเอเฟซัสจนถึงวันเพ็นเทคอสต์”

ก็เพื่อร่วมฉลองวันฉลองนี้กับคริสเตียนต่างชาติที่นั่น

เช่นเดียวกับคำแนะนำของเปาโลที่สั่งให้คริสเตียนต่างชาติในเมืองโครินธ์ถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ ที่นี้เราพบข้อบ่งชี้ที่ชัดเจนอีกครั้งว่าคริสเตียนยุคแรก

ชาวยิวและคนต่างชาติต่างก็ถือศีลอดในเทศกาลประจำปีของพระเจ้า

เหตุการณ์ใดในพระคัมภีร์ที่เกี่ยวข้องกับเทศกาลเพ็นเทคอสต์

“พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราทรงทำพันธสัญญากับเรา [อิสราเอลโบราณ] ในโฮเรบ . . พระเจ้าตรัสกับเจ้า [อิสราเอลโบราณ] ตัวต่อตัวบนภูเขาจากท่ามกลางไฟ” (เฉลยธรรมบัญญัติ 5:2, 4)

“เมื่อถึงวันเพ็นเทคอสต์ พวกเขาทั้งหมดมารวมกันอยู่ที่เดียวกัน

ทันใดนั้นก็มีความเหมือนลมกรรโชกมาจากฟ้าสวรรค์ก็ออกไปทั่วทั้งบ้านที่พวกเขาตั้งอยู่

พวกเขาเห็นสิ่งที่ดูเหมือนลิ้นไฟที่แยกออกจากกันและมาหยุดที่แต่ละคน

พวกเขาทั้งหมดเต็มไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ” (กิจการ 2:1-4)

ในวันเพ็นเทคอสต์ตามประเพณีของชาวยิวที่นับถือ

พระเจ้าทรงสถาปนาอิสราเอลให้เป็นประชากรบริสุทธิ์ของพระองค์—ผ่านพันธสัญญาที่ทำกับพวกเขา—

หลังจากที่พระองค์ตรัสบัญญัติสิบประการจากยอดเขาซีนาย

ความสัมพันธ์พิเศษระหว่างพระองค์กับชาวอิสราเอลถูกผนึกในเวลานั้น

จากนั้นพวกเขากลายเป็นที่รู้จักในฐานะ “ชุมชนชนขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (กัณฑ์การวิถึ 27:17)

ที่สำคัญพอๆ กัน

วันเพ็นเทคอสต์ยังเป็นวันครบรอบการเริ่มต้นศาสนาคริสต์ภายใต้พันธสัญญาใหม่อีกด้วย
ในวันเพ็นเทคอสต์ พระเจ้าทรงประทานพระวิญญาณของพระองค์แก่ทุกคนที่กลับใจใหม่ก่อน
นั่นคือการเริ่มต้นคริสตจักร ซึ่งพระองค์ทรงมอบหมายให้พระคริสต์สร้าง (มัทธิว 16:18)
เทศกาลเพ็นเทคอสต์มีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับชาวคริสต์
เพราะในวันนั้นพระเจ้าทรงก่อตั้งคริสตจักรพันธสัญญาใหม่

เพ็นเทคอสต์เป็นตัวแทนของพระเจ้าที่ใช้คริสตจักรของพระองค์—ผู้ที่กลับใจใหม่
ฟื้นฟูและเปลี่ยนแปลงโดยพระวิญญาณของพระองค์—
เพื่อทำงานของพระองค์ในยุคปัจจุบันที่ซาตานครอบงำฝ่ายวิญญาณเหนือมนุษยชาติ

The Annual Festivals of God							
Roman Year	Feast of Passover	Feast of Unleavened Bread	Pentecost	Feast of Trumpets	Day of Atonement	Feast of Tabernacles	Last Great Day
2001	April 7	April 8-14	May 27	Sept. 18	Sept. 27	Oct. 2-8	Oct. 9
2002	March 27	March 28-April 3	May 19	Sept. 7	Sept. 16	Sept. 21-27	Sept. 28
2003	April 16	April 17-23	June 8	Sept. 27	Oct. 6	Oct. 11-17	Oct. 18
2004	April 5	April 6-12	May 30	Sept. 16	Sept. 25	Sept. 30-Oct. 6	Oct. 7
2005	April 23	April 24-30	June 12	Oct. 4	Oct. 13	Oct. 18-24	Oct. 25
2006	April 12	April 13-19	June 4	Sept. 23	Oct. 2	Oct. 7-13	Oct. 14
2007	April 2	April 3-9	May 26	Sept. 13	Sept. 22	Sept. 27-Oct. 3	Oct. 4
2008	April 19	April 20-26	June 8	Sept. 30	Oct. 9	Oct. 14-20	Oct. 21
2009	April 8	April 9-15	May 30	Sept. 19	Sept. 28	Oct. 3-9	Oct. 10
2010	March 29	March 30-April 5	May 22	Sept. 9	Sept. 18	Sept. 23-29	Sept. 30

In biblical reckoning, days begin in the evening (Genesis 1:5), when the sun goes down (Joshua 8:29; 2 Chronicles 18:34; Mark 1:32), and are counted "from evening to evening" (Leviticus 23:32). Thus, all God's festivals begin the evening just before the dates listed in this table. For example, in 2004 Passover is observed Sunday evening, April 4, after sundown, and the Feast of Unleavened Bread begins Monday evening, April 5. The festivals end in the evening on the dates given.

หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู พระองค์ทรงบอกอะไรกับเหล่าสาวกของพระองค์?

“แต่ท่านจะได้รับพลังเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาบนท่าน
และเจ้าจะเป็นพยานถึงเราในกรุงเยรูซาเล็ม และทั่วแคว้นยูเดียและสะมาเรีย และจนสุดปลายแผ่นดินโลก”
(กิจการ 1:8)

ส่วนแรกของคำพยากรณ์นี้สำเร็จเมื่อในวันเทศกาลเพ็นเทคอสต์
สาวกของพระคริสต์ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์และเริ่มงานประกาศข่าวประเสริฐของพระองค์แก่ชาวโลก
(กิจการ 2:1, 4-18) ชีวิตของพวกเขาเริ่มเปลี่ยนไปอย่างน่าอัศจรรย์

การเปลี่ยนแปลงทางวิญญาณนี้เป็นไปได้โดยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์
เป็นขั้นตอนสำคัญลำดับที่สามในแผนแม่บทแห่งความรอดของพระเจ้า

ของประทานจากพระเจ้าแห่งพระวิญญาณของพระองค์เริ่มต้นการบรรลุผลตามคำพยากรณ์ในเยเรมีย์
31:31-33 และเอเสเคียล 36:26-27 เขาสัญญาว่าจะทำพันธสัญญาใหม่กับชุมชนของผู้ศรัทธาที่ซื่อสัตย์
โดยผ่านพระวิญญาณบริสุทธิ์

พระองค์ทรงสัญญาว่าจะเขียนกฎของพระองค์บนหัวใจและความคิดของพวกเขา

ไม่ใช่เฉพาะบนแผ่นหินเหมือนในสมัยของโมเสสอีกต่อไป ในวันเทศกาลฟื้นเทออสต์ของกิจการ 2
คริสตจักรของพระเจ้าซึ่งเป็นผู้เชื่อที่ซื่อสัตย์ในพระคริสต์ซึ่งเปี่ยมด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าได้ก่อตั้งขึ้น
และเริ่มประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์ไปทั่วโลก

ในสมัยโบราณเทศกาลฟื้นเทออสต์คาดหวังเพียงกลุ่มผู้เชื่อที่กลับใจใหม่
แต่ตอนนี้เทศกาลนี้รับรู้และเฉลิมฉลองความสำคัญของคริสตจักรและงานในแผนของพระเจ้าเป็นประจำทุก
ปี

คัมภีร์ไบเบิลเรียกเทศกาลฟื้นเทออสต์ด้วยชื่ออื่นไหม?

“และเจ้าจะถือเทศกาลประจำสัปดาห์ของผลแรกของการเก็บเกี่ยวข้าวสาลี .” (อพยพ 34:22)

“ในวันแห่งผลแรก เมื่อเจ้าถวายข้าวใหม่แด่องค์พระผู้เป็นเจ้าในช่วงเทศกาลเลี้ยงประจำสัปดาห์
จงจัดให้มีการประชุมศักดิ์สิทธิ์ อย่าทำงานประจำ” (กันดารวิถี 28:26)

คำภาษากรีกว่า เพนเทออสเต ซึ่งแปลว่า “50 ปี” กลายเป็นชื่อในพันธสัญญาใหม่สำหรับ
“เทศกาลสัปดาห์” ในพันธสัญญาเดิมเพราะจะเกิดขึ้น 50 วัน (เจ็ดสัปดาห์บวกหนึ่งวัน)
หลังจากวันสะบาโตประจำสัปดาห์แรกที่ตรงกับเทศกาลปัสกาและเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ (เลวีนิติ 23:10-16)

เทศกาลฟื้นเทออสต์ยังเป็นที่รู้จักกันในนาม “เทศกาลเก็บเกี่ยว ซึ่งเป็นผลแรกของการลงแรงของคุณ”
(อพยพ 23:16) ชื่อนี้เป็นลางสังหรณ์ถึงการก่อตั้งคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ คริสเตียนคือผู้ที่
“มีผลแรกของพระวิญญาณ” และผู้ที่ “ได้รับการไถ่จากท่ามกลางมนุษย์
เป็นผลแรกของพระเจ้าและของพระเมษโปดก” (โรม 8:23; วิวรณ์ 14:4) ยากอบเขียนว่า
“พระองค์ทรงนำเราออกมาโดยพระวอนแห่งความจริงตามพระประสงค์ของพระองค์
เพื่อเราจะได้เป็นผลแรกของสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง” (ยากอบ 1:18)

เทศกาลต่างๆ

ที่ตามมาหลังเทศกาลฟื้นเทออสต์ชี้ให้เห็นถึงแผนการของพระเจ้าในการนำมนุษยชาติที่เหลื่อกลับใจใหม่
แถมุมของแผนการของพระเจ้าที่นำเสนอโดยเทศกาลฤดูใบไม้ผลิสามเทศกาล ได้แก่ เทศกาลปัสกา
ขนมปังไร้เชื้อ และเทศกาลฟื้นเทออสต์ ได้เกิดขึ้นแล้ว

แต่ความหมายตามคำทำนายของสี่เทศกาลสุดท้ายซึ่งจัดขึ้นในฤดูใบไม้ร่วงของแต่ละปีนั้นยังไม่บรรลุผล ผู้ที่รอคอยเหตุการณ์เชิงพยากรณ์ที่ยังไม่เกิดขึ้น

มาตุกันว่าเทศกาลต่อมาเป็นตัวแทนของแผนการอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าในการมอบความรอดให้กับผู้คนจำนวนมากขึ้นอย่างไร

วันสำคัญทางพระคัมภีร์เป็นเทศกาลของชาวคริสต์หรือไม่?

เหตุใดคนส่วนใหญ่จึงจัดวันหยุดให้แตกต่างจากเทศกาลที่ระบุไว้ในหน้าต่างๆ ของพระคัมภีร์ งานเลี้ยงตามพระคัมภีร์ถูกละทิ้งเมื่อใด และเพราะเหตุใด? เราจะแน่ใจได้อย่างไรว่าวันศักดิ์สิทธิ์ใดที่คริสเตียนควรถือปฏิบัติ?

นี่คือคำตอบ!

พระเยซูทรงเป็นแบบอย่างสำหรับเรา (1 ยอห์น 2:6)

ในการปฏิบัติตามเทศกาลศักดิ์สิทธิ์ตามคำสั่งในพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ (มัทธิว 26:17; มาระโก 1:21; ลูคา 4:16, 31; ยอห์น 7:8-10, 14, 37). อัครสาวกและผู้เปลี่ยนใจเลื่อมใสของพวกเขา

เดินตามรอยพระบาทและตามแบบอย่างของพระองค์ ยังคงถือเทศกาล

เดียวกัน (กิจการ 2:1; 12:2-4; 16:13; 18:4, 19, 21; 20:6; 27: 9; 1 โครินธ์ 5:7-8). สารานุกรมบริแทนนิกา (พิมพ์ครั้งที่ 13) ภายใต้หัวข้อ "เทศกาล" กล่าวว่า

"ชัดเจนมากว่าพระคริสต์และสาวกของพระองค์ได้เฝ้าดูงานเลี้ยงของชาวยิว"

คริสเตียนที่ซื่อสัตย์ดำเนินต่อไปเป็นเวลาหลายศตวรรษหลังจากการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ เพื่อทำตามแบบอย่างของพระองค์และเหล่าอัครสาวกในการรักษาเทศกาล

แต่ทั้งหมดนี้เปลี่ยนไปเมื่อรูปแบบของศาสนาคริสต์ที่เป็นการเมืองและนอกรีตพัฒนาขึ้นในจักรวรรดิโรมัน

นักประวัติศาสตร์ Stewart Easton อธิบายว่าการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นได้อย่างไรและเมื่อใด

โดยได้รับความช่วยเหลือจากจักรพรรดิโรมัน "คอนสแตนติน [ค.ศ. คริสต์ศักราช 306-337]

แม้จะไม่ได้ให้สัตยาบันแก่ชาวคริสต์จนกระทั่งเขากำลังจะสิ้นใจ แต่ก็สนใจศาสนา [คริสเตียน] อย่างแข็งขัน โดยเป็นประธานสภาที่สำคัญแห่งในเอเชีย . . ในช่วงศตวรรษที่สี่ภายใต้การคุ้มครองของจักรพรรดิ . . .

ศาสนาคริสต์ . . . มีความก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว แม้แต่ในพื้นที่ชนบทที่เทพเจ้าเก่าแก่ก็ไม่เคยหมดความสนใจ เมื่อปลายศตวรรษ (ค.ศ. 392) [จักรพรรดิ] ซีโอโดเซียสที่ 1

มีพระราชกฤษฎีกาว่าต่อจากนี้ไปศาสนาคริสต์จะเป็นศาสนาเดียวในอาณาจักร [โรมัน]

กองกำลังชนบทต้องยอมจำนนและรับเอารูปแบบของศาสนาคริสต์เป็นอย่างน้อย

แต่มันคงเป็นเรื่องยากสำหรับผู้สังเกตการณ์ที่จะตรวจจับความแตกต่างได้มาก . .

เป็นที่ชัดเจนว่าชาวบ้านเหล่านี้รู้คำสอนหรือเทววิทยาของศาสนาคริสต์น้อยพอ

และเทศกาลและพิธีกรรมของลัทธินอกศาสนาส่วนใหญ่ถูกรวมเข้ากับศาสนาอย่างเป็นทางการใหม่โดยตรง (มรดกแห่งอดีต: ตั้งแต่ยุคแรกสุดจนถึงปี 1500, 2507, หน้า 402, เน้นย้ำ)

Charles Guignebert ซึ่งเป็นศาสตราจารย์ด้านประวัติศาสตร์ศาสนาคริสต์ที่มหาวิทยาลัยปารีส อธิบายความต่อเนื่องของกระบวนการนี้ว่า “ในตอนต้นของศตวรรษที่ห้า คนโง่เขลาและกึ่งคริสเตียนจำนวนมากเข้ามาในศาสนจักร . . พวกเขาไม่เคยลืมธรรมเนียมนอกรีตของพวกเขาเลย . . พระสังฆราชในยุคนั้นต้องพอใจกับการแก้ไขปรับปรุงให้ดีที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ และในรูปแบบการทดลอง ความผิดปกติน่าตกใจของศาสนาคริสต์ที่พวกเขาเรียนรู้ได้รอบตัว . . พวกเขาต้องพอใจกับ . . เลื่อนออกไปในภายหลังเพื่อกำจัดความเชื่อโชคลางของพวกเขาซึ่งพวกเขารักหาไว้อย่างสมบูรณ์ . . 'วันเวลาต่อมา' นี้ไม่เคยมาถึง และศาสนจักรก็ปรับตัวเข้ากับพวกเขา ตลอดจนประเพณีและความเชื่อของพวกเขาเท่าที่เธอทำได้ ในด้านของพวกเขา พวกเขาพอใจที่จะแต่งกายนอกศาสนาด้วยเสื้อคลุมแบบคริสเตียน” (The Early History of Christianity, 1927, หน้า 208-210, เน้นย้ำ)

ในช่วงเวลานี้—ในศตวรรษต้นๆ หลังจากการล่องลับของอัครสาวกดั้งเดิม การปฏิบัติตามหลักปฏิบัติในพระคัมภีร์ รวมถึงวันสะบาโตวันที่เจ็ดและเทศกาลของพระเจ้า ได้หายไปจากศาสนาใหม่และศาสนาที่กำลังเติบโต พวกเขาถูกแทนที่ด้วยการปฏิบัติอื่น ๆ และวันหยุดทางศาสนาชุดใหม่

อย่างไรก็ตาม

คำพยากรณ์เปิดเผยว่าพระเจ้าจะทรงกำหนดให้คนทั้งโลกถือเทศกาลเดียวกันนี้ในพระคัมภีร์ไปเบลในอนาคต ตัวอย่างเช่น

เศคาริยาห์พยากรณ์ว่าพระเจ้าจะกำหนดให้ผู้คนเข้าร่วมเทศกาลอยู่เพิงหลังจากที่พระคริสต์เสด็จกลับมา (เศคาริยาห์ 14:16)

อิสยาห์พยากรณ์ว่าผู้คนจากทุกดินแดนจะถือวันสะบาโตประจำสัปดาห์เป็นประจำระหว่างการครองราชย์พันปีของพระคริสต์ (อิสยาห์ 66:23) อิสยาห์และมีคาห์พยากรณ์ถึงช่วงเวลานั้นว่า

“ประชาชาติมากมายจะกล่าววว่า ‘มาเถิด

ให้เราขึ้นไปบนภูเขาของพระยาห์เวห์ไปยังพระนิเวศของพระเจ้าของยาโคบ

พระองค์จะทรงสอนแนวทางของพระองค์แก่เรา และเราจะเดินในเส้นทางของพระองค์’

เพราะธรรมเนียมปฏิบัติจะออกไปนอกศิโยน และพระวอนะของพระเจ้าจากเยรูซาเล็ม” (มีคาห์ 4:2;

เทียบอิสยาห์ 2:3)

คริสเตียนที่ซื่อสัตย์บางคนจนถึงทุกวันนี้ถือเทศกาลศักดิ์สิทธิ์
ซึ่งเป็นเทศกาลเดียวกับที่พระคริสต์ทรงถือปฏิบัติ
พระเจ้าทรงจัดงานประจำปีเหล่านี้เพื่อให้ผู้คนของพระองค์ตระหนักถึงพระพันธกิจของพระคริสต์ในฐานะ
พระเมสสิยาห์
วันศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้เป็นเทศกาลของชาวคริสต์ทุกประการและชาวคริสต์ทุกแห่งควรถือปฏิบัติ

งานเลี้ยงของทรมเป็ต(เปาเตอร์)

อะไรคือความแตกต่างของเทศกาลที่สี่ของพระเจ้า นั่นคือเทศกาลทรมเป็ต(เปาเตอร์)?

“จงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า ‘ในวันที่หนึ่งของเดือนที่เจ็ด
เจ้าจงถือวันสะบาโตเป็นที่ระลึกในการเปาเตอร์ เป็นการประชุมศักดิ์สิทธิ์’ (เลวีนิติ 23:24)

เทศกาลเปาเตอร์จัดขึ้นในวันที่หนึ่งของเดือนที่เจ็ดของปฏิทินฮีบรู
ซึ่งตรงกับฤดูใบไม้ร่วงในซีกโลกเหนือในเดือนกันยายนหรือตุลาคม
เทศกาลนี้ซึ่งปัจจุบันชาวิวูจักกันในเรื่อง Rosh Hashanah เริ่มต้นปีพลเรือนของชาวยิวด้วย ในสมัยโบราณ
อิสราเอลเฉลิมฉลองโดยเน้นที่การเปาเตอร์
ซึ่งเป็นวิธีหลักในการประกาศการชุมนุมของประชาชนหรือเตือนพวกเขาถึงอันตรายหรือสงครามที่กำลังจะ
เกิดขึ้น

สิ่งสำคัญคือคำพยากรณ์จำนวนมากในหนังสือวิวรณ์แสดงด้วยการเปาเตอร์เจ็ดอันซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความ
ก้าวหน้าหลักของเหตุการณ์ในช่วงเวลาหายนะที่เรียกว่าวันแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าในคำพยากรณ์หลาย
เรื่องเกี่ยวกับยุคสุดท้าย การเปาเตอร์ในวิวรณ์เตือนถึงหายนะที่กำลังจะเกิดขึ้น
เช่นเดียวกับการเปาเตอร์ในอิสราเอลสมัยโบราณ

เหตุการณ์ใดในแผนของพระเจ้าที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการเปาเตอร์?

“แล้วทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดก็เปาเตอร์ [เปาเตอร์ครั้งสุดท้าย] และมีเสียงต่างๆ ดังในสวรรค์ว่า
'อาณาจักรของโลกนี้ได้กลายเป็นอาณาจักรขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราและของพระคริสต์
และพระองค์จะทรงครอบครองตลอดไปเป็นนิตย์' ” (วิวรณ์ 11:15)

“เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะเสด็จลงมาจากรสวรรค์ด้วยเสียงโห่ร้อง ด้วยเสียงของหัวหน้าทูตสวรรค์
และด้วยเสียงแตรของพระเจ้า และคนตายในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน
แล้วเราที่ยังมีชีวิตอยู่จะถูกลำขึ้นไปด้วยพวกเขาในเมฆเพื่อเข้าเฝ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าในอากาศ
ดังนั้นเราจะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเสมอ” (1 เธสะโลนิกา 4:16-17)

“และพระองค์จะทรงส่งทูตสวรรค์ของพระองค์ด้วยเสียงแตรอันดัง และทูตสวรรค์เหล่านั้นจะรวบรวมผู้ที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้จากทิศทั้งสี่ จากปลายฟ้าด้านหนึ่งไปยังอีกด้านหนึ่ง” (มัทธิว 24:31)

“ดูเถิด ข้าพเจ้าบอกความลึกลับแก่ท่านว่า เราทุกคนจะไม่หลับไหล แต่เราทุกคนจะเปลี่ยนไป— ชั่วโมงเดียวเมื่อเป่าแตรครั้งสุดท้าย เพราะเสียงแตรจะดังขึ้น และคนตายจะฟื้นคืนชีพโดยไม่เนาเปื่อย และเราจะเปลี่ยนแปลง สำหรับสิ่งที่เนาเปื่อยนี้ต้องสวมที่ไม่เนาเปื่อย และสัตว์ที่ต้องตายนี้จะต้องสวมสภาพอมตะ ดังนั้น เมื่อสิ่งซึ่งเนาเปื่อยเนานี้สวมซึ่งไม่เนาเปื่อย และซึ่งตายนี้สวมสภาพอมตะ เมื่อนั้นก็จะเป็นไปตามคำที่เขียนไว้ว่า 'ความตายก็ถูกกลืนหายไปชัยชนะ'" (1 โครินธ์ 15:51-54)

เหตุการณ์สำคัญในคำพยากรณ์นี้ การเสด็จกลับมาอย่างมีชัยของพระเยซูคริสต์เพื่อปกครองโลกด้วยความช่วยเหลือจากธรรมิกชนที่ฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ มีความเกี่ยวข้องเป็นพิเศษกับการเป่าแตรเสียงแตรครั้งสุดท้ายดังนั้นก็ประกาศการเสด็จมาครั้งที่สองเพื่อสถาปนาอาณาจักรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าบนแผ่นดินโลก

การเสด็จกลับมาของพระคริสต์เป็นลักษณะต่อไปของแผนการของพระเจ้าที่พยากรณ์ไว้ในพระคัมภีร์เป็นขั้นตอนที่ดี—เหตุการณ์กึ่งกลาง—ในแผนแม่บทแห่งความรอดเจ็ดขั้นตอนของพระเจ้า (สำหรับคำอธิบายที่ละเอียดยิ่งขึ้นเกี่ยวกับเหตุการณ์เชิงพยากรณ์ที่แสดงโดยแตรทั้งเจ็ดในวิวรณ์)

จะต้องเกิดอะไรขึ้นก่อนเหตุการณ์สิ้นสุดเหล่านี้จะเริ่มขึ้น?

“และข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักรนี้จะประกาศไปทั่วโลกเพื่อเป็นพยานแก่บรรดาประชาชาติ แล้ววาระสุดท้ายจะมาถึง” (มัทธิว 24:14)

พระคริสต์ทรงสัญญาว่าจะกลับมาเมื่อข่าวประเสริฐที่แท้จริงของราชอาณาจักรที่กำลังจะมาถึงได้ถูกประกาศไปทั่วโลก เราอยู่ในยุคที่พระศาสนจักรยังคงประกาศข่าวประเสริฐ สร้างและสั่งสอนสาวก (มัทธิว 28:18-20) ดังภาพในเทศกาลเพ็นเทคอสต์

เทศกาลเป่าแตรชี้ให้เราเห็นวันแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า เหตุการณ์อันน่าสะพรึงกลัวที่จะเกิดขึ้นก่อนและหลังการเสด็จกลับมาของพระเยซูในฐานะกษัตริย์เหนือกษัตริย์และองค์พระผู้เป็นเจ้า (วิวรณ์ 19:11-16) แต่ยังชี้ให้เราเห็นถึงช่วงเวลาแห่งความสุขเมื่อคริสเตียนทั้งที่เป็นหรือตายแล้วจะได้รับของขวัญแห่งชีวิตนิรันดร์จากพระเจ้าในการฟื้นคืนชีพครั้งแรก

เทศกาลเป่าแตรแสดงถึงช่วงเวลาสำคัญในแผนการของพระเจ้าเมื่อพระองค์จะทรงทำให้ยุคแห่งความชั่วร้ายในปัจจุบันสิ้นสุดลงและสถาปนากการปกครองและการปกครองเหนือมนุษยชาติของพระองค์

วันแห่งการชดใช้

วันแห่งการชดใช้ในอิสราเอลสมัยโบราณมีความสำคัญอย่างไร?

“นี่จะเป็นกฎเกณฑ์ถาวรสำหรับเจ้าในวันที่สิบเดือนที่เจ็ด เจ้าจะต้องทรมานจิตใจ [ด้วยการอดอาหาร] และอย่าทำงานใดๆ ทั้งสิ้น ไม่ว่าจะป็นชาวพื้นเมืองหรือคนต่างด้าว ซึ่งสถิตอยู่ในหมู่พวกเจ้า เพราะในวันนั้นปุโรหิตจะทำการลบมลทินบาปให้กับเจ้า เพื่อชำระเจ้า เพื่อเจ้าจะได้สะอาดจากบาปทั้งหมดต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์” (เลวีนิติ 16:29-30)

ในวันลบมลทินในแต่ละปี ชนชาติอิสราเอลโบราณได้รับการชำระโดยเปรียบเทียบจากการบาป การชำระโดยนัยนี้เป็นเพียงการชำระทางวิญญาณประเภทหนึ่งที่จะเกิดขึ้นก่อนสำหรับชาวอิสราเอล และจากนั้นสำหรับส่วนที่เหลือของโลก หลังจากที่พระคริสต์เสด็จกลับมา

การปรองดองสากลครั้งนี้กับพระเจ้าจะเกิดขึ้นได้อย่างไร?

ชนชาติมากมายและประชาชาติที่เข้มแข็งจะมาแสวงหาพระยาห์เวห์ในกรุงเยรูซาเล็ม และวิงวอนขอความโปรดปรานจากพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า “ในวันนั้นชายสิบคนจากทุกชาติทุกภาษาจะจับยิวคนหนึ่ง จับฉลองพระองค์ของเขาและพูดว่า ‘ให้เราไปกับท่านเถิด เพราะเราได้ยินว่าพระเจ้าสถิตกับท่าน’” (เศคาริยาห์ 8:22-23)

เริ่มต้นจากกรุงเยรูซาเล็มในประเทศอิสราเอลที่ได้รับการฟื้นฟูและได้รับการชำระล้างทางวิญญาณ (เอเสเคียล 37:21-28)

พระคริสต์จะทรงเริ่มกระบวนการขยายการคืนดีนี้ไปสู่ทุกคนจนกว่าคนทั้งโลกจะกลับใจและเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้า

การบูชาสัตย์และเทศกาลเกี่ยวข้องกันอย่างไร

ใครก็ตามที่อ่านเกี่ยวกับเทศกาลของพระเจ้าในพันธสัญญาเดิมจะสังเกตเห็นว่าพิธีกรรมบูชาสัตย์มีความเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับโอกาสอันศักดิ์สิทธิ์ ทำไม

อะไรคือความเชื่อมโยงระหว่างการบูชาสัตย์กับเทศกาลของพระเจ้า? ก่อนอื่น

เราต้องเข้าใจว่าการเสียสละเป็นตัวแทนของพระเยซูคริสต์

สังเกตคำอธิบายนี้ในหนังสือฮีบรูที่เขียนถึงคริสเตียนชาวยิว:

“... ตามธรรมเนียมปฏิบัติแล้ว เกือบทุกสิ่งจะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ด้วยโลหิต และหากไม่มีโลหิตไหลออก ก็จะไม่มีการให้อภัย

ดังนั้นจึงจำเป็นที่สำเนา[นั่นคือพลับพลาบนโลกและระบบเครื่องบูชาของมัน] ของสิ่งต่างๆ
ในสวรรค์จะต้องชำระให้บริสุทธิ์ด้วย

เพราะพระคริสต์ไม่ได้เสด็จเข้าไปในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ซึ่งสร้างด้วยมือซึ่งจำลองมาจากของจริง
แต่เสด็จเข้าไปในสวรรค์เอง บัดนี้เพื่อจะทรงปรากฏต่อพระพักตร์พระเจ้าเพื่อเรา” (ฮีบรู 9:22-24)

ในอิสราเอลสมัยโบราณ พลับพลาแสดงถึงการประทับอยู่ของพระเจ้าท่ามกลางประชากรของพระองค์
แต่วันนี้ โดยทางพระวิญญาณ พระเจ้าทรงสถิตอยู่ใน—พระองค์ทรงสถิตอยู่ใน—ประชากรของพระองค์
ดังนั้น คริสเตียนในฐานะปัจเจกบุคคล (1 โครินธ์ 6:19) และในฐานะคริสตจักร คือ
"พระกายของพระคริสต์" (1 โครินธ์ 12:12-13) จึงถูกมองว่าเป็น "วิหาร" ของพระวิญญาณบริสุทธิ์
(เอเฟซัส 2 :19-22)

ดังที่พระคัมภีร์อธิบายไว้ “พระคริสต์เสด็จมาในฐานะมหาปุโรหิตแห่งสิ่งดีที่จะมาถึง
พร้อมด้วยพลับพลาที่ยิ่งใหญ่และสมบูรณ์แบบยิ่งกว่าซึ่งไม่ได้สร้างด้วยมือ นั่นคือไม่ใช่สิ่งสร้างนี้
ไม่ใช่ด้วยเลือดของแพะและลูกวัว แต่ด้วยเลือดของพระองค์เอง
พระองค์ทรงเข้าสู่สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดเพียงครั้งเดียวและได้รับการไถ่บาป
เพราะว่าถ้าเลือดของวัวผู้และแพะและขี้เถาของโคสาวที่ประพรมสัตว์โสโครกทำให้บริสุทธิ์เพื่อชำระเนื้อหนัง
ให้บริสุทธิ์ ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระโลหิตของพระคริสต์
ผู้ซึ่งโดยพระวิญญาณนิรันดร์ได้ถวายพระองค์แก่พระเจ้าอย่างไม่มีคำหั้น จะชำระคุณ
ความรู้สึกลึกซึ้งขอขมาชีวิตจากการกระทำที่ตายแล้วเพื่อรับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์?” (ฮีบรู 9:11-14)

บทเรียนในที่นี้คือพรจากแผนแห่งความรอดของพระเจ้าตามภาพในเทศกาลต่างๆ ของพระองค์
มิให้เฉพาะผู้ที่พระองค์ทรงไถ่ผ่านการเสียสละของพระเยซูเท่านั้น
ความจำเป็นที่เราจะต้องปกปิดบาปของเราด้วยการเสียสละของพระคริสต์นั้นเป็นสัญลักษณ์แทนชาวอิสราเอล
โบราณ—แม้ว่าชาวอิสราเอลจะขาดความเข้าใจอย่างถ่องแท้เกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาทำ—
ผ่านพิธีการบูชาซึ่งพระเจ้ากำหนดให้พวกเขาทำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงเทศกาลศักดิ์สิทธิ์

ในทางที่ดียิ่งกว่านั้น

เราควรตระหนักว่าการเสียสละของพระคริสต์เป็นกุญแจสู่การมีส่วนร่วมในแผนอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า
การเสียสละของพระองค์จะเป็นกุญแจสู่ความรอดของเราเสมอ—
และเป็นกุญแจสำคัญที่ทำให้เราสามารถเข้าใจแผนการของพระเจ้าเพื่อความรอดของเราตามที่เปิดเผยในเทศ
กาลศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
ดังนั้นแม้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างการเสียสละนิรันดร์ของพระองค์กับเทศกาลศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าจะดีขึ้น
อย่างไม่มีสิ้นสุด ความเชื่อมโยงระหว่างการบูชาซึ่งเทศกาลนี้ไม่เคยขาดหายไป

อะไรคือการชดใช้บาปที่แท้จริงและถาวรสำหรับบุคคลหนึ่งๆ?

“นี่คือความรัก ไม่ใช่ที่เรารักพระเจ้า

แต่คือพระองค์ทรงรักเราและส่งพระบุตรของพระองค์มาเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปของเรา” (1 ยอห์น 4:10 ฉบับมาตรฐานฉบับแก้ไขใหม่)

“ความชอบธรรมจากพระเจ้ามาถึงทุกคนที่เชื่อโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ ไม่มี ความแตกต่าง เพราะทุกคนทำบาปและเสื่อมจากพระเกียรติสิริของพระเจ้า และได้รับการชำระให้ชอบธรรมอย่างเสรีโดยพระคุณของพระองค์ผ่านการไถ่บาปที่พระเยซูคริสต์เสด็จมา พระเจ้าทรงถวายพระองค์เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป โดยความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์” (โรม 3:22-25)

พระเยซูสิ้นพระชนม์ในฐานะเครื่องบูชาคืนดีเพื่อไถ่บาปของมนุษย์ทุกคน เพื่อให้มนุษยชาติ—ทั้งโลก—สามารถคืนดีกับพระเจ้าได้ในที่สุด “เพราะพระเจ้าทรงรักโลกจนได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่เชื่อในพระบุตรจะไม่พินาศแต่มีชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 3:16)

วันแห่งการชดใช้แสดงถึงขั้นตอนที่ห้าในแผนแม่บทของพระเจ้าเพื่อความรอดของมนุษยชาติ

แผนของพระเจ้าส่วนนี้แสดงให้เห็นในวันแห่งการชดใช้ในอิสราเอลโบราณโดยสัตว์บูชาพิเศษสองตัวที่จัดพิธีไว้ต่างหากเพื่อเป็นตัวแทนของการคืนดีผู้คนกับพระเจ้า เพื่อล้างบาปของพวกเขาโดยเปรียบเทียบ แต่ไม่มีสัตว์เครื่องบูชาใดเพียงพอที่จะชำระบาปของเราได้

“เพราะเป็นไปไม่ได้ที่เลือดของวัวผู้และเลือดแพะจะลบบาปได้” (ฮีบรู 10:4)

แพะสองตัวเปรียบเสมือนผู้แบกรับความผิด ทั้งสองมีบาปทั้งหมดของผู้คนโดยสัญลักษณ์ แพะตัวหนึ่งถูกทิ้งให้มีชีวิตอยู่แต่ถูกเนรเทศไปยังถิ่นทุรกันดาร อีกคนหนึ่งซึ่งเป็นตัวแทนของพระเยซูถูกฆ่าเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป (เลวีนิติ 16:6-10, 15-16) ในละครเรื่องนี้ แพะมีชีวิตที่ถูกเนรเทศเป็นตัวแทนของซาตานในบาปของผู้คน แพะที่ถูกฆ่าซึ่งวาดภาพพระคริสต์ เป็นตัวแทนของพระองค์ที่รับโทษบาปของผู้คนด้วยพระองค์เอง

พิธีการในวันนี้ยังชี้ให้เห็นถึงการชำระบาปหรือการให้อภัยโดยการพลีบูชาเพื่อชดใช้บาปที่กระทำโดยไม่รู้

“แต่เข้าไปในส่วนที่สอง [ของพลับพลา] มหาบุโรหิตไปคนเดียวปีละครั้ง โดยไม่ได้นำเลือดไปถวายด้วยตัวเองและเพื่อบาปของประชาชนที่กระทำไปโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ พระวิญญูณบริสุทธิทรงดำแดงว่าทางเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้นยังไม่ปรากฏให้เห็นในขณะที่พลับพลาหลังแรกยังตั้งอยู่” (ฮีบรู 9:7-8)

เหตุใดห้องในพลับพลาที่ “ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดในบรรดาทั้งหมด”

จึงเป็นสัญลักษณ์ของการเข้าถึงพระเจ้าโดยตรง จึงไม่เปิดให้ทั้งประชาคม

“ในขณะที่พลับพลาหลังแรกยังตั้งอยู่” เพราะยังไม่ได้มีการพลีพระชนม์ชีพเพื่อการชดใช้ของพระคริสต์ มีเพียงการเสียดสละของพระองค์ ไม่ใช่การบูชาสัตย์คู่เท่านั้นที่สามารถชดใช้บาปของเราได้อย่างแท้จริง ในสมัยโบราณ วันแห่งการชดใช้เป็นสัญญาณว่าพระเยซูจะกลายเป็นผู้เสียดสละเพื่อการชดใช้เพื่อมนุษยชาติ

เรารู้ได้อย่างไรว่าการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์เป็นการพลีบูชาเพื่อชดใช้บาปของมนุษย์

“... เรามีผู้สนับสนุนพระบิดา พระเยซูคริสต์ผู้ทรงธรรม และพระองค์ทรงเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปของเรา ไม่ใช่เพื่อเราคนเดียวแต่เพื่อบาปของโลกทั้งใบด้วย” (1 ยอห์น 2:1-2 ฉบับมาตรฐานฉบับแก้ไขใหม่)

เปาโลยืนยันว่า “ในพระคริสต์ พระเจ้าทรงให้โลกคืนดีกับพระองค์เอง .” (2 โครินธ์ 5:19) American Heritage Dictionary ฉบับอิเล็กทรอนิกส์ ให้นิยามความหมายทางเทววิทยาของคำว่า การชดใช้ ว่าเป็น “การคืนดีหรือตัวอย่างของการคืนดีระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์”

วันแห่งการชดใช้ชี้ให้เห็นถึงเวลาในอนาคตที่พระเจ้าจะคืนดีมนุษย์กับพระองค์ผ่านทางพระคริสต์ “Atonement” ในภาษาอังกฤษหมายถึง “อย่างใดอย่างหนึ่ง”

วันแห่งการชดใช้หมายถึงเวลาที่ในที่สุดมนุษยชาติจะเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้า โดยไม่แยกจากพระองค์อีกต่อไป

เหตุใดการชดใช้สำหรับมนุษย์จึงจำเป็น จำเป็นด้วยเหตุผลสองประการ ประการแรก “พระเจ้าแห่งยุคนี้ได้ทำให้จิตใจของผู้ไม่เชื่อมืดบอดไป

จนพวกเขาไม่สามารถเห็นแสงสว่างแห่งข่าวประเสริฐแห่งสง่าราศีของพระคริสต์ .” (2 โครินธ์ 4:4)

ประการที่สอง มนุษย์ “มืดมนในความเข้าใจของตน ห่างเหินจากชีวิตของพระเจ้า

เพราะความโง่เขลาและใจแข็งกระด้าง” (เอเฟซัส 4:18) จิตใจที่แข็งกระด้างของผู้คน

ซึ่งเกิดจากการผสมผสานระหว่างความโง่เขลาและธรรมชาติของมนุษย์ร่วมกับอิทธิพลของซาตาน

ทำให้พวกเขาทำบาปและเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า (โรม 3:23)

พระเจ้าจะทรงขจัดอิทธิพลของซาตานเมื่อใด?

“และข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ ถือถาดทองคำ และถือโชน้ำมันอยู่ในมือ เขาจับมันซึ่งเป็นจุดดำบรรพ์ซึ่งเป็นปีศาจหรือซาตานและมัดมันไว้เป็นเวลาหนึ่งพันปี เขาโยนมันลงในเหวลึก ชังและผนึกมันไว้ เพื่อไม่ให้มันหลอกลวงประชาชาติอีกต่อไป จนกว่าจะครบพันปี” (วิวรณ์ 20:1-3)

ทันทีที่พระคริสต์เสด็จกลับมา พระเจ้าจะจับไล่ซาตานเป็นเวลา 1,000 ปี

สิ่งนี้จะทำให้คำมั่นสัญญาก่อนหน้านี้ของพระเจ้าเป็นจริง ต่อหน้าอดัมและอีฟ ที่ว่าพงศ์พันธุ์

(พระเมสสิยาห์) ที่จะมาถึงจะ “ทำให้ข้า” (บั้นทอนและทำให้พิการ) “ศิระะ” ของซาตาน—

ความเป็นผู้นำและอิทธิพลของมันที่มีต่อมนุษยชาติ (ปฐมกาล 3:15)

พระเจ้าจะเริ่มกำจัดจิตใจที่แข็งกระด้างของมนุษย์ออกไปอย่างไร?

“พระเจ้าไม่ได้ทรงตั้งข้อหาในการรักษาพระสัญญา ดังที่บางคนเข้าใจถึงความเชื่อซึ่งพระเจ้าพระองค์ทรงรอดพ้นต่อท่าน ไม่อยากให้เกิดพิณาศ แต่ให้ทุกคนกลับใจ” (2 เปโตร 3:9)

เมื่อซาตานถูกเนรเทศและอิทธิพลที่หลอกลวงและทำลายล้างของเขาถูกกำจัดออกไป พระคริสต์จะเริ่มเปิดเป่าความกระด้างของหัวใจที่เกิดจากความโง่เขลาและธรรมชาติของมนุษย์โดยสอนทุกคนถึงวิถีกลับใจ วันแห่งการชดใช้เป็นเทศกาลของชาวคริสต์
เดือนเรว่า การพลีพระชนม์ชีพเพื่อการชดใช้ของพระคริสต์ไม่ใช่เฉพาะสำหรับคริสเตียนแต่ละคนในยุคนี้เท่านั้น แต่สำหรับการให้อภัยและการคืนดีของทุกคน การชดใช้ขึ้นเป็นการปูทางให้พระคริสต์รวบรวมทุกคน—มากเท่าที่เต็มใจ—เข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้าระหว่างการครอบครอง 1,000 ปีของพระเยซูหลังการเนรเทศของซาตาน

งานเลี้ยงของพลับพลา

เทศกาลที่แสดงถึงขั้นตอนที่หกในแผนของพระเจ้าเป็นอย่างไร?

“ในวันที่ยี่สิบห้าของเดือนที่เจ็ดเทศกาลอยู่เพิงของพระยาห์เวห์เริ่มต้นขึ้นและกินเวลาเจ็ดวัน วันแรกเป็นการประชุมศักดิ์สิทธิ์ ไม่ทำงานประจำ..” (เลวีนิติ 23:34-35)

“เจ้าจงถือเทศกาลศักดิ์สิทธิ์ถวายแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าเป็นเวลาเจ็ดวันในสถานที่ อพยพ 20:24; ยอห์น 4:21] ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเลือก

เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงอำนวยพระพรแก่ท่านในบรรดาผลิตผลและผลงานน้ำมือของท่านทั้งสิ้น เพื่อท่านจะชื่นชมยินดีอย่างแน่นอน” (เฉลยธรรมบัญญัติ 16:15)

ครั้งแรกที่พระคัมภีร์กล่าวถึงเทศกาลอยู่เพิง เรียกว่า เทศกาลเลี้ยงรวม (อพยพ 23:16) เป็นเทศกาลเก็บเกี่ยวที่ยิ่งใหญ่ในฤดูใบไม้ร่วงที่ผู้คนจากทุกมุมของอิสราเอลมารวมกันเพื่อสังเกตตลอดฤดูเก็บเกี่ยวพวกเขาหันสัตว์และผลิตผลสำหรับสัปดาห์พิเศษแห่งความชื่นชมยินดีนี้ ทุกคนมีอาหาร เครื่องดื่ม และมิตรภาพมากมาย

นอกจากนี้ยังเป็นการระลึกถึงสันติภาพและความปลอดภัยที่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของทรงสัญญาว่าพวกเขาจะเชื่อฟังพระองค์อย่างพากเพียร จงสังเกตคำแนะนำที่พระองค์ประทานแก่พวกเขาว่า
“แต่เมื่อท่านข้ามแม่น้ำจอร์แดนและอาศัยอยู่ในแผ่นดินซึ่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นมรดก และพระองค์ให้ท่านได้พักสงบจากบรรดาศัตรูที่อยู่รอบข้าง ในที่ที่ปลอดภัย
ที่นั่นพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกให้พระนามของพระองค์ดำรงอยู่
เจ้าจงนำทุกสิ่งที่เราสั่งเจ้าไปที่นี่ .. และท่านจะชื่นชมยินดีเฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน

.” (เฉลยธรรมบัญญัติ 12:10-12) เทศกาลนี้เป็นการเฉลิมฉลองการทรงนำ การปกป้อง และการอวยพรจากพระเจ้าสำหรับประชากรของพระองค์

พระเยซูคริสต์จะประทานพรอย่างเดียวกันนี้แก่คนทั้งโลกอย่างมากมายิ่งขึ้นไปอีก เมื่อพระองค์เสด็จกลับมาและสถาปนาการปกครองของพระองค์บนแผ่นดินโลก สิ่งที่ชาวอิสราเอลโบราณสามารถผลิตผลิตินได้เป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์เมื่อสิ้นสุดการเก็บเกี่ยวในฤดูใบไม้ร่วงเป็นเพียงสิ่งที่แสดงถึงสิ่งที่พระองค์จะนำมาสู่มวลมนุษยชาติ เมื่อเขารับบทบาทเป็นราชาแห่งราชาและพระเจ้าแห่งพระเจ้า

พระคริสต์จะทรงยื่นกรานให้ทุกคนถือเทศกาลอยู่เพิงหลังจากที่พระองค์เสด็จกลับมาหรือไม่?

“และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือทุกคนที่เหลื่ออยู่จากประชาชาติทั้งปวงที่ยกทัพมาตีกรุงเยรูซาเล็มจะขึ้นไปนมัสการกษัตริย์ปีแล้วปีเล่า พระเยโฮวาห์ และถือเทศกาลอยู่เพิง และจะเป็นครอบครัวได้ในโลกที่ไม่ได้ขึ้นมายังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อนมัสการกษัตริย์ พระเยโฮวาห์ จะไม่มีฝนตกลงมาบนเขาเหล่านั้น ถ้าครอบครัวอียิปต์ไม่เข้ามาและฝนก็จะไม่มี พวกเขาจะได้รับภัยพิบัติซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงใช้โจมตีบรรดาประชาชาติที่ไม่มาถือเทศกาลอยู่เพิง นี่คือการลงโทษของอียิปต์และการลงโทษของประชาชาติทั้งหมดที่ไม่เข้าร่วมเทศกาลอยู่เพิง” (เศคาริยาห์ 14:16-19)

เทศกาลแห่งการรวบรวมที่สนุกสนานแสดงถึงช่วงเวลาที่จะรวบรวมผลผลิตอันยิ่งใหญ่ของมนุษยชาติเข้าสู่ครอบครัวของพระองค์ ประการแรก “อิสราเอลทั้งหมดจะรอดตามที่เขียนไว้ว่า ‘ผู้ปลดปล่อยจะมาจากศิโยน พระองค์จะทรงหันเหการธรรมไปจากยาโคบ’” (โรม 11:26)

เปาโลพูดอะไรจริงๆ ในโคโลสี 2:16?

อัครทูตเปาโลเขียนถึงคริสเตียนชาวโคโลสี ประชาคมต่างชาติว่า “เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดตัดสินท่านในเรื่องการกิน การดื่ม หรือในเรื่องวันบริสุทธิ วันขึ้นค่ำ หรือวันสะบาโต ซึ่งเป็นเพียงเงา มีด ของสิ่งที่จะเกิดขึ้น ” (โคโลสี 2:16-17 ฉบับคิงเจมส์)

ข้อความนี้อาจตีความได้มากกว่าข้อความอื่นๆ ในพระคัมภีร์ โดยผู้ที่ปฏิเสธเทศกาลของพระเจ้าเป็นการยืนยันว่าวันฉลองตามพระคัมภีร์เป็นพิธีที่ไม่จำเป็น น่าเสียใจที่การให้เหตุผลดังกล่าวมีพื้นฐานมาจากความรู้ที่ไม่ค่อยดีและการแปลที่ทำให้เข้าใจผิดจากข้อความต้นฉบับของคำแนะนำของเปาโล

จากบริบท เราเห็นว่าในข้อนี้เปาโลกำลังต่อต้านลัทธินอกรีตในท้องถิ่น ในการทำเช่นนั้น เขาเขียนและอธิบายถึงคุณค่าของวันของพระเจ้าแก่คริสเตียน เขาอธิบายว่าพวกเขาบอกล่วงหน้าถึง “สิ่งที่เกิดขึ้น”

กล่าวอีกนัยหนึ่ง จุดเน้นของเทศกาลของพระเจ้าอยู่ที่อนาคต ซึ่งเกี่ยวข้องกับแผนของพระเจ้าโดยตรงกับงานมอบหมายที่พระคริสต์ประทานแก่คริสตจักรของพระองค์ ดังนั้น เราสมควรตรวจสอบสิ่งที่เปาโลพูดเกี่ยวกับวันสะบาโต วันขึ้นค่ำ และ “วันนักขัตฤกษ์” ในข้อนี้

ก่อนอื่น เราต้องเข้าใจว่าเปาโลกำลังเผชิญหน้ากับคนนอกรีต ผู้สอนเท็จได้แทรกซึมเข้าไปในประชาคมในเมืองโคโลสี ผู้หลอกลวงเหล่านี้มีอิทธิพลต่อคริสเตียนโคโลสีโดยแนะนำปรัชญาทางศาสนาของพวกเขาเอง เรื่องนี้ทำให้เปาโลเตือนชาวโคโลสีว่า “ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดหลอกท่านด้วยปรัชญาและการหลอกลวงเปล่า ๆ ตามประเพณีของมนุษย์” (โคโลสี 2:8) ประเพณีที่คิดค้นขึ้นโดยมนุษย์— ไม่ใช่คำแนะนำที่เปิดเผยจากพระวาระของพระเจ้าในพระคัมภีร์—คือปัญหาที่เปาโลกำลังเผชิญอยู่ ก่อนหน้านี้พระเยซูได้ให้พวกฟาริสีจัดการปัญหาแบบเดียวกัน พวกเขายังได้ยกระดับประเพณีของพวกเขาให้มีความสำคัญมากกว่าพระบัญญัติของพระเจ้า (มาระโก 7:8-9, 13)

เปาโลพยายามให้ชาวโคโลสีจดจ่ออยู่กับพระคริสต์ในฐานะประมุขของศาสนจักร (โคโลสี 1:18; 2:10, 19) แต่ผู้สอนเท็จเหล่านี้พยายามเกลี้ยกล่อมให้พวกเขาหันไปกราบไหว้ทูตสวรรค์ (โคโลสี 2:18) และละเลยร่างกายของตนเอง (ข้อ 23) ไม่มีการสอนความคิดที่ผิดเพี้ยนเช่นนั้นในพระคัมภีร์

เปาโลกล่าวถึงลัทธินอกรีตของชาวโคโลสีว่าเป็น “การหลอกลวงที่ว่างเปล่า” และ “หลักการพื้นฐานของโลก” (ข้อ 8) ผู้หลอกลวงกำลังเกลี้ยกล่อมชาวโคโลสีให้เพิกเฉยต่อคำสั่งสอนธรรมดาในพระคัมภีร์ไบเบิลโดยหันไปใช้ “ประเพณีของมนุษย์”

เปาโลต่อสู้กับกฎเกณฑ์หลอกลวงประเภทใด? “ห้ามจับ ห้ามชิม ห้ามจับ . . . ตามบัญญัติและหลักคำสอนของมนุษย์” (ข้อ 21-22) พวกนอกรีตสนับสนุนกฎระเบียบที่มนุษย์สร้างขึ้นเกี่ยวกับสิ่งที่จับต้องได้ซึ่ง “สูญสลายไปกับการใช้งาน” (ข้อ 22)

เหตุใดสิ่งนี้จึงสำคัญ ผู้หลอกลวงอาจเป็นผู้บุกเบิกขบวนการทางศาสนาที่สำคัญ ซึ่งก็คือลัทธิเชื่อเรื่องพระเจ้า ซึ่งรุ่งเรืองในศตวรรษที่สอง

พวกเขาไม่ได้เป็นตัวแทนของความคิดกระแสหลักของชาวยิวในวันนั้น
และพวกเขาไม่เชื่อสัตย์ต่อพระคัมภีร์

พวกเขาเชื่อว่าความรอดสามารถได้รับจากการไต่ตรองอย่างต่อเนื่องว่าอะไรคือ “จิตวิญญาณ”—
ดังที่เปาโลอธิบายถึงการ “ละเลย” ร่างกายฝ่ายเนื้อหนัง (ข้อ 23) ดูเหมือนว่าพวกเขาเชื่อในคำสั่งต่างๆ
ของทูตสวรรค์และในปฏิสัมพันธ์โดยตรงของมนุษย์กับทูตสวรรค์

เปาโลระบุว่าพวกเขาถือว่าสิ่งที่จับต้องได้ทั้งหมด รวมทั้งร่างกายของมนุษย์เป็นสิ่งที่เสื่อมโทรม
เขาระบุอย่างชัดเจนว่าลัทธินอกรีตที่เขากำลังต่อต้าน “สิ่งที่กังวลซึ่งพินาศไปด้วยการใช้
[สิ่งของที่จับต้องได้] ตามบัญญัติและหลักคำสอนของมนุษย์” (ข้อ 22) เปาโลบอกเราว่า
เขาต่อต้านบัญญัติและหลักคำสอนของมนุษย์—ไม่ใช่บัญญัติของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ

พวกนอกรีตชาวโคลอสี่ได้นำข้อห้ามหลายอย่างที่มนุษย์สร้างขึ้นมาใช้—เช่น “ห้ามสัมผัส ห้ามชิม
ห้ามจับ” (ข้อ 21)—ต่อต้านความเพ็ดเพลินในสิ่งของที่จับต้องได้
โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกเขาคัดค้านด้านที่นำพึงพอใจของเทศกาลของพระเจ้า - ด้านการกินและการดื่ม -
ที่บัญญัติไว้ในพระคัมภีร์ (เฉลยธรรมบัญญัติ 12:17-18)

เมื่อเปาโลเขียนว่า “. . . อย่าให้ใครตัดสินคุณในเรื่องอาหาร .” (ข้อ 16)
เขาไม่ได้พูดถึงอาหารประเภทใดที่ควรหรือไม่ควรรับประทาน คำภาษากรีก brosis ที่แปลว่า "อาหาร"
ไม่ได้หมายถึงประเภทของอาหารที่เราควรหรือไม่ควรกิน แต่หมายถึง "การกิน" (Vine's Complete
Expository Dictionary of Old and New Testament Words, 1985, "Food") .
ประเด็นคือพวกหลอกลวงดูถูกงานเลี้ยง—การกินและดื่มทุกชนิดเพื่อความเพ็ดเพลิน

เปาโลสั่งคริสเตียนชาวโคลอสี่ไม่ให้ได้รับอิทธิพลจากคำคัดค้านของผู้สอนเท็จเหล่านี้ในการกิน ดื่ม
และชื่นชมยินดีในวันสะบาโต วันฉลอง และวันขึ้นค่ำ

ณ จุดนี้ เราน่าจะพูดถึงความสัมพันธ์ระหว่างวันขึ้นค่ำกับเทศกาลของพระเจ้า
วันที่สำหรับการเฉลิมฉลองเทศกาลของพระเจ้าถูกกำหนดโดยปฏิทินจันทรคติ ดังนั้น ดวงจันทร์ใหม่—
ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของเดือน—จึงมีความสำคัญต่อการกำหนดวันเทศกาลที่ถูกต้อง
ไม่เหมือนวันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า ดวงจันทร์ใหม่ไม่ได้รับคำสั่งให้ถือปฏิบัติในพระคัมภีร์ ในสหัสวรรษ
ประเพณีของการมาถึงของดวงจันทร์ใหม่แต่ละดวงเป็นโอกาสพิเศษที่จะได้รับการฟื้นฟูอีกครั้ง (อิสยาห์
66:23) แต่ตอนนี้ไม่มีคำสั่งในพระคัมภีร์ไบเบิลที่กำหนดให้ปฏิบัติตาม

กลับมาที่ประเด็นหลักของเปาโล:
ผู้หลอกลวงชาวโคลอสี่ไม่มีอำนาจตัดสินหรือตัดสินว่าชาวโคลอสี่ควรถือเทศกาลของพระเจ้าอย่างไร

ด้วยเหตุนี้เปาโลจึงกล่าวว่า “เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดตัดสินท่านในเรื่องการกิน การดื่ม หรือในวันบริสุทธิ หรือในวันขึ้นค่ำ หรือวันสะบาโต .” (ข้อ 16-17 ฉบับคิงเจมส์)

สังเกตว่าเปาโลบอกพวกเขาให้ปฏิเสธการตัดสินใดๆ ของมนุษย์
ไม่ใช่การตัดสินของพระเจ้าที่พบในพระคัมภีร์

ณ จุดนี้เราควรสังเกตเรื่องไวยากรณ์อื่น คำว่า "เคารพ" แปลมาจากคำนามภาษากรีกว่า เมรอส ซึ่งหมายถึงส่วนหนึ่งของบางสิ่ง ดังนั้น การแปลสิ่งที่เปาโลเขียนให้ถูกต้องแม่นยำยิ่งขึ้นก็คือ “เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดตัดสินท่าน . . ในช่วงใดของวันศักดิ์สิทธิ์ หรือในวันขึ้นค่ำ หรือวันสะบาโต”

เปาโลเป็นเพียงความสม่ำเสมอ
การกินหรือดื่มเป็นส่วนที่เหมาะสมของวันสะบาโตและวันฉลองตามพระคัมภีร์ ดังนั้น เปาโลจึงใช้เมรอส ("บางส่วน")

เพื่อครอบคลุมทุกส่วนหรือทุกแง่มุมของวันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าที่พวกนอกรีตเหล่านี้อาจประณามหรือวิพากษ์วิจารณ์ ไม่มีข้อความใดในข้อนี้ที่บ่งบอกว่าพระเจ้ายกเลิกวันสะบาโตหรือวันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ และไม่ได้อนุญาตให้เปาโลทำเช่นนั้น

การยอมจำนนต่ออิทธิพลของการตัดสินของพวกนอกรีตที่ไม่เชื่อเรื่องพระเจ้าในยุคแรกนั้นเป็นสิ่งที่เปาโลประณาม ไม่ใช่การถือปฏิบัติวันสะบาโตและวันฉลอง

เทศกาลของพระเจ้าเป็นเวลาแห่งความสุขและการเฉลิมฉลอง
พระองค์สั่งให้เราไปเฝ้าพวกเขาและชื่นชมยินดีกับลูกๆ ของเรา—ทั้งครอบครัวของเรา (เฉลยธรรมบัญญัติ 12:5, 7; 14:26) พระองค์ต้องการให้เราปีติยินดีในสิ่งเหล่านั้น

ไม่น่าแปลกใจที่เปาโลประณามหลักปรัชญานักพรตที่หลงคิดของพวกนอกรีตชาวโกลีตีด้วยความแรงกล้า
เช่นนั้น เปาโลปกป้องสิทธิของคริสเตียนในการร่วมฉลองในเทศกาลศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า

แล้วพระเจ้าจะประทานความรอดแก่ทุกคน ผู้เผยพระวจนะดาเนียลกล่าวอย่างชัดเจนว่า
“ข้าพเจ้าได้เฝ้าดูในนิมิตตอนกลางคืน และดูเถิด

พระองค์ผู้เหมือนบุตรมนุษย์เสด็จมาพร้อมกับหมู่เมฆในท้องฟ้า! เขามาถึงสมัยโบราณ . .

จากนั้นพระองค์ก็ประทานอำนาจ รัศมีภาพ และอาณาจักร ซึ่งชนชาติ ประชาชาติ

และทุกภาษาจะปรนนิบัติพระองค์ อำนาจการปกครองของพระองค์เป็นอำนาจนิรันดร์

ซึ่งจะไม่มีวันสูญสลายไป และอาณาจักรของพระองค์จะไม่ถูกทำลาย” (ดาเนียล 7:13-14)

ความรู้เรื่องวิถีทางของพระเจ้าจะไปถึงทุกชาติได้อย่างไร?

“ผู้ที่ได้รับพรและศักดิ์สิทธิ์คือผู้ที่มีส่วนในการฟื้นคืนชีวิตครั้งแรก
ความตายครั้งที่สองจะไม่มีอำนาจเหนือคนเช่นนั้น แต่พวกเขาจะเป็นปुरुหิตของพระเจ้าและของพระคริสต์
และจะปกครองร่วมกับพระองค์เป็นเวลาหนึ่งพันปี” (วิวรณ์ 20:6)

“ในวาระสุดท้าย

ภูเขาแห่งพระวิหารของพระยาห์เวห์จะถูกสถาปนาให้เป็นหัวหน้าที่มกลางภูเขาทั้งหลาย
มันจะถูกยกขึ้นเหนือเนินเขา และผู้คนจะหลั่งไหลมาที่นั่น ประชาชาติมากมายจะมาร้องว่า ‘มาเถิด
ให้เราขึ้นไปบนภูเขาของพระยาห์เวห์ ไปยังพระนิเวศของพระเจ้าของยาโคบ
พระองค์จะทรงสอนแนวทางของพระองค์แก่เรา เพื่อเราจะได้อำนาจตามวิถีของพระองค์’
ธรรมเนียมบัญญัติจะออกไปจากศิโยน พระวอนะของพระเจ้าจากกรุงเยรูซาเล็ม
พระองค์จะทรงตัดสินระหว่างชนชาติต่างๆ มากมาย
และจะทรงระงับข้อขัดแย้งสำหรับประชาชาติที่เข้มแข็งโดยทั่วกัน พวกเขาจะตีดาบเป็นผลไม้
และหอกเป็นขอลิดกิ่ง ประชาชาติจะไม่จับดาบต่อสู้ประชาชาติ และพวกเขาจะไม่ฝึกทำสงครามอีกต่อไป”
(มีคาห์ 4:1-3)

พระอะไรอีกที่จะมีมากมายในช่วง 1,000 ปีที่พระเยซูครองราชย์บนโลก?

“ความชอบธรรมจะเป็นผ้าคาดเอวของพระองค์ และความซื่อสัตย์จะเป็นผ้าคาดเอวของพระองค์
สุนัขป่าจะอยู่กับลูกแกะด้วย เสือดาวจะนอนอยู่กับลูกแพะ ลูกวัวกับสิงโตหนุ่มและสัตว์อ้วนพีด้วยกัน
และเด็กน้อยจะนำพวกเขาไป วัวและหมีจะกินหญ้า ลูกอ่อนของเขาจะนอนด้วยกัน
และสิงโตจะกินฟางเหมือนวัว เด็กที่กินนมจะเล่นที่รูของงูเห่า
และเด็กที่ย่านมแล้วให้ยื่นมือเข้าไปในโพรงของงูเห่า
พวกเขาจะไม่ทำร้ายหรือทำลายตัวภูเขาศรีสุทธีของเรา
เพราะแผ่นดินโลกจะเต็มไปด้วยความรู้ของพระเจ้าเหมือนน้ำที่ปกคลุมทะเล” (อิสยาห์ 11:5-9)

วันที่ดีครั้งสุดท้าย

เทศกาลประจำปีครั้งที่เจ็ดและครั้งสุดท้ายของพระเจ้าคืออะไร?

“ในวันที่สิบห้าเดือนที่เจ็ด เมื่อเจ้าเก็บพืชผลจากแผ่นดินนั้น
เจ้าจงถือเทศกาลเลี้ยงของพระเยโฮวาห์เป็นเวลาเจ็ดวัน ในวันแรกจะมีวันสะบาโตเป็นวันหยุด
และในวันที่แปดจะมีวันสะบาโตเป็นวันหยุด” (เลวีนิติ 23:39)

“และทุกวันตั้งแต่วันแรกจนถึงวันสุดท้าย [เอสดรา] อ่านจากหนังสือธรรมเนียมบัญญัติของพระเจ้า
และถือเทศกาลอยู่เจ็ดวัน และในวันที่แปดมีการประชุมศักดิ์สิทธิ์ตามที่กำหนดไว้” (เนหะมีย์ 8:18)

เจ็ดวันของเทศกาลอยู่เพิงตามมาด้วยวันสูงอีกวันหนึ่ง ซึ่งพระเจ้าทรงบัญชาให้มีการประชุมวันที่แปดนี้เป็นวันที่ยิ่งใหญ่ที่สุดท้ายของเทศกาลฤดูใบไม้ร่วง และแสดงถึงขั้นตอนสุดท้ายหรือขั้นตอนที่เจ็ดในแผนแห่งความรอดของพระเจ้า

เมื่อการครองราชย์ 1,000 ปีของพระคริสต์บนโลก (วิวรณ์ 20:4) ตามมาด้วยเหตุการณ์ตามคำพยากรณ์อื่นๆ เทศกาลอยู่เพิงก็ตามมาด้วยเทศกาลปิดท้ายที่แสดงถึงบทสรุปของเหตุการณ์สุดท้ายเหล่านั้น—ลักษณะสุดท้ายของพระประสงค์และแผนการของพระเจ้าสำหรับ มนุษยชาติบนโลกทางกายภาพของเรา หนังสือวิวรณ์เปิดเผยว่าทุกคนที่เคยตายโดยไม่ได้ฟังพระคริสต์หรือเรียนรู้วิถีชีวิตของพระเจ้าจะฟื้นคืนชีวิตและได้รับโอกาสให้ได้รับชีวิตนิรันดร์ สิ่งนี้้นำเราไปสู่บทสรุปของแผนของพระเจ้า

ยอห์นเขียนว่า “ข้าพเจ้าเห็นคนตายทั้งน้อยและใหญ่ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า หนังสือถูกเปิดออก และหนังสืออีกเล่มหนึ่งก็เปิดออก คือหนังสือแห่งชีวิต และคนตายถูกตัดสินตามผลงานของพวกเขา โดยสิ่งที่เขียนไว้ในหนังสือ ทะเลส่งคนตายที่อยู่ในนั้น ความตายและนรกก็ส่งคนตายที่อยู่ในทะเลคืน และพวกเขาถูกตัดสินแต่ละคนตามผลงานของเขา จากนั้นความตายและนรกก็ถูกโยนลงไปในบึงไฟ นี่เป็นการตายครั้งที่สอง และผู้ใดที่ไม่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตก็ถูกทิ้งลงไปในบึงไฟ” (วิวรณ์ 20:12-15)

นี่คือการฟื้นคืนชีพของ “คนตายที่เหลือ [ซึ่ง] ไม่ได้มีชีวิตอีกจนกว่าจะสิ้นยุคพันปี” ที่กล่าวถึงในวิวรณ์ 20:5 การฟื้นคืนชีพของผู้คนหลายล้านคนให้กลับคืนสู่สภาพร่างกายและชีวิตที่เนาเสถียรนี้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนในเอเสเคียล 37:1-12 ในการฟื้นคืนชีพนี้ ตามที่พระเยซูตรัสไว้ บรรดาผู้ล่วงลับไปแล้วในอดีต—ผู้คนเช่นราชินีแห่งทิไต (หรือเซบา) จากสมัยโซโลมอน ผู้อาศัยในฐานที่มั่นของชาวอัสซีเรียโบราณแห่งนีเนเวห์จากสมัยโยนาห์ และผู้คนในสมัยของพระคริสต์—ทุกคนจะฟื้นคืนชีพพร้อมกัน (มัทธิว 12:41-42)

การพิพากษาจะเกิดขึ้นเมื่อเวลาผ่านไปเมื่อคนเหล่านี้ได้ยินและเรียนรู้ความจริงของพระเจ้าเป็นครั้งแรก ผู้ที่ถูกขังมาในการฟื้นคืนชีพและกลับใจใหม่—และพระคัมภีร์ระบุว่าพวกเขาส่วนใหญ่จะกลับใจ—จะได้รับพระวิญญูณของพระเจ้า “แล้วคุณ... จะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์ เมื่อเราเปิดหลุมฝังศพของเจ้าและนำเจ้าขึ้นมาจากหลุมศพนั้น เราจะบรรจุวิญญูณของเราไว้ในตัวเจ้า และเจ้าจะมีชีวิตอยู่... แล้วเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์ได้พูดและเราได้กระทำแล้ว พระเจ้าตรัสดังนี้แหละ” (เอเสเคียล 37:13-14) ในการฟื้นคืนชีพนี้ พระเจ้าจะประทานโอกาสให้พวกเขาได้รับความรอด—เป็นโอกาสที่พวกเขาไม่เคยมีมาก่อน

พระเยซูคริสต์ถึงความเชื่อมโยงระหว่างวันอันยิ่งใหญ่สุดท้ายกับการได้รับพระวิญญาณของพระเจ้าหรือไม่?

“ในวันสุดท้ายซึ่งเป็นวันสำคัญของเทศกาลนั้น พระเยซูทรงยืนและร้องว่า ‘ถ้าผู้ใดกระหาย ให้ผู้นั้นมาหาเราและดื่ม ผู้ที่เชื่อในเราตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้ แม่น้ำที่มีน้ำดำรงชีวิตจะไหลออกมาจากใจของเขา’ แต่พระองค์ตรัสสิ่งนี้เกี่ยวกับพระวิญญาณ [ซึ่ง] ผู้ที่เชื่อในพระองค์จะได้รับ เพราะยังไม่ได้ประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพราะพระเยซูยังไม่ได้รับพระสิริรุ่งโรจน์” (ยอห์น 7:37-39)

คนส่วนใหญ่ยึดติดกับความคิดที่ว่าพระเจ้าส่งผู้ที่ตายโดยไม่ได้รับความรอดไปยังนรกที่ลุกโชนและถูกทรมาณตลอดกาล นี่เป็นหนึ่งในการหลอกลวงครั้งใหญ่ที่ซาตานหลอกล่อมมนุษย์ มันไม่เป็นความจริงเลย พระคัมภีร์สอนอย่างสม่ำเสมอว่าแต่ละคนที่ตายยังคงอยู่ในหลุมฝังศพของตน ไม่มีความรู้สึกตัวหรือความเจ็บปวดใดๆ (ปัญญาจารย์ 9:5; สดุดี 6:5) จนกว่าพระเจ้าจะชุบชีวิตเขา

ผู้ติดตามที่เชื่อฟังของพระเจ้า

สมาชิกของ United Church of God ซึ่งเป็นสมาคมระหว่างประเทศ ผู้จัดพิมพ์หลักสูตรการศึกษาพระคัมภีร์นี้ มุ่งมั่นที่จะดำเนินชีวิตตามพระวจนะทุกคำของพระเจ้า (มัทธิว 4:4) รวมถึงคำแนะนำของพระองค์ในการรวมตัวกันในเทศกาลประจำปีของพระองค์ ผ่านเทศกาลเหล่านี้ พระเจ้าทรงเตือนเราอย่างสม่ำเสมอผ่านพระวจนะที่เขียนขึ้นถึงแผนการอันน่าเกรงขามและเปี่ยมด้วยความรักของพระองค์สำหรับมนุษยชาติ

สมาชิกของ United Church of God

มุ่งมั่นที่จะประกาศความจริงเกี่ยวกับแผนของพระเจ้าและอาณาจักรที่จะมาถึงของพระองค์ต่อโลก (มัทธิว 24:14) พวกเขาเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวที่พระเจ้ากำลังสร้าง— ลูกของพระองค์เองที่จะได้รับชีวิตนิรันดร์เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา (1 ยอห์น 3:1-2; 1 โครินธ์ 15:51-53)

ในฐานะลูกของพระเจ้า สมาชิกของศาสนจักรคาดหวังถึง

“ฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ที่ซึ่งความชอบธรรมจะอาศัยอยู่” (2 เปโตร 3:13)

พวกเขารอคอยการเสด็จกลับมาของพระเยซูอย่างใจจดใจจ่อเพื่อช่วยพระองค์ในการกลับใจใหม่และความรอดที่แท้จริงมาสู่โลก (ลูกา 11:2; วิวรรณ์ 3:21)

เพื่อบรรลุพันธกิจและรักษาความใกล้ชิดและความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันที่พระคริสต์ทรงคาดหวังจากพวกเขา สมาชิกในศาสนจักรของพระองค์จะรวมตัวกันเป็นประจำตามคำสั่งในพระคัมภีร์ (อพยพ 20:8-11) พวกเขาถือเอาจริงเอาจังกับคำตักเตือนที่ว่า “ให้เราพิจารณาดูกันและกันเพื่อปลุกใจให้มีความรักและงานดี

อย่าละทิ้งการมาชุมนุมกันเหมือนอย่างบางคน แต่จงตั้งเตือนกันให้มากขึ้นตามท่านทั้งหลาย
จงเห็นวันที่ใกล้เข้ามา” (ฮีบรู 10:24-25)

คริสตจักรชุมนุมกันในวันสะบาโตที่เจ็ด ตามธรรมเนียมของพระเยซูและอัครสาวก (ลูกา 4:16, 31-32;
กิจการ 13:14, 42, 44) สมาชิกพยายามทำตามแบบอย่างของพระเยซูและอัครสาวกในทุกสิ่ง (1 ยอห์น 2:6; 1
โครินธ์ 11:1)

สมาชิกของ United Church of God อุทิศตนเพื่อรักษาและประกาศ
“ความเชื่อที่ครั้งหนึ่งเคยมอบให้แก่ชนิกชน” (ยูดา 3) พวกเขาพบกันในหลาย ๆ เมืองทั่วโลก
พวกเขามุ่งมั่นอย่างกระตือรือร้นที่จะเชื่อฟังพระเจ้า รักซึ่งกันและกัน
และทำพันธกิจของศาสนจักรในการเผยแผ่พระกิตติคุณที่แท้จริงของอาณาจักรของพระเจ้าให้สำเร็จ

ทุกคนที่ปรารถนาจะเรียนรู้ความจริง เชื่อฟังพระเจ้า
และสามัคคีธรรมกับผู้อื่นที่มีจิตใจและจิตวิญญาณเหมือนกัน ยินดีต้อนรับเสมอที่งานบริการ

พระเยซูทรงอธิบายว่าทุกคนที่ตายจะฟื้นคืนชีพจากหลุมฝังศพ ไม่ใช่จากไฟนรกที่ลุกโชนตลอดเวลา
“อย่าประหลาดใจในเรื่องนี้ หนึ่งชั่วโมงกำลังจะมาถึง ซึ่งทุกคนที่อยู่ในอุโมงค์ฝังศพ ['หลุมฝังศพ'
ในฉบับแปลส่วนใหญ่] จะได้ยินเสียงของพระองค์และจะออกมา ผู้ที่ทำความดีจะได้รับการฟื้นคืนชีวิต
ผู้ที่ทำความชั่วจะได้รับการฟื้นคืนชีพการพิพากษา” (ยอห์น 5:28-29)

นักแปลบางคนตีความเหตุการณ์นี้อย่างไม่ถูกต้องว่าเป็น "การฟื้นคืนชีพของการกล่าวโทษ"
การแปลดังกล่าวไม่ได้สะท้อนถึงสิ่งที่พระคัมภีร์สอนอย่างถูกต้อง

การพิพากษาครั้งสุดท้ายของมนุษยชาติตามพระคัมภีร์จะไม่อยู่ในรูปแบบของการฟื้นคืนชีพไปสู่การกล่าว
โทษโดยอัตโนมัติ

แต่จะเป็นเวลาที่ผู้ที่ไม่เคยได้ยินคำอธิบายความจริงของพระเจ้าเป็นเจ้าของจะได้รับโอกาสในการฟังและกลับใจใน
ที่สุด—

โดยการฟื้นคืนชีวิตและสอนความจริงของพระเจ้าในระยะเวลาที่เพียงพอเพื่อกลับใจใหม่และพิสูจน์ให้เห็นว่า
พระเจ้าต้องการจริงๆ ชีวิตนิรันดร์และเต็มใจยอมจำนนต่อพระองค์

ผ่านการมองการณ์ไกลอันน่าอัศจรรย์ของพระเจ้า
ทุกคนจะได้รับโอกาสในการเรียนรู้ความจริงของพระองค์และกลับใจใหม่ เพราะพระเจ้า
“ปรารถนาให้ทุกคนได้รับความรอด” (1 ทิโมธี 2:4) พระเจ้าจะทรงให้โอกาสผู้ที่กลับใจใหม่
(ข้อบ่งชี้ในพระคัมภีร์คือส่วนใหญ่จะกลับใจใหม่)

และประทานพระวิญญาณของพระองค์และความรอดในอาณาจักรของพระองค์ในท้ายที่สุดแก่พวกเขา

จำไว้ว่า “พระเจ้าทรงเป็น . . . ไม่ยอมให้ใครพินาศ แต่อยากให้ทุกคนสำนึกผิด” (2 เปโตร 3:9)

พระองค์ทรงเตรียมให้ทุกคนมีโอกาสส่วนตัวอย่างแท้จริงในการมีชื่อของเขารีกไว้ในหนังสือแห่งชีวิต

ในที่สุด ช่วงเวลาแห่งการพิพากษานี้จะสิ้นสุดลงเมื่อคนชั่วร้ายที่แก้ไขไม่ได้—

คนเหล่านั้นที่หลังจากได้รับโอกาสกลับใจแล้ว แต่ยังไม่ปฏิบัติตามวิถีทางของพระเจ้า—

ถูกทิ้งลงไปในบึงไฟ (วิวรณ์ 20:14-15)

พระคัมภีร์อธิบายว่าจะอะไรเป็นบทสรุปของช่วงเวลาแห่งการพิพากษาครั้งสุดท้าย?

“บัดนี้ข้าพเจ้าได้เห็นท้องฟ้าใหม่และแผ่นดินโลกใหม่

เพราะฟ้าสวรรค์เดิมและแผ่นดินโลกเดิมได้ล่องลับไปแล้ว และไม่มีทะเลอีกต่อไป

แล้วข้าพเจ้ายังได้เห็นกรุงเยรูซาเล็มใหม่ซึ่งลงมาจากสวรรค์ซึ่งพระเจ้าประทานลงมาจากสวรรค์

เตรียมพร้อมเป็นเจ้าสาวที่ประดับประดาสำหรับสามี และข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังจากสวรรค์ว่า ‘ดูเถิด

พลับพลาของพระเจ้าอยู่กับมนุษย์ และพระองค์จะประทับอยู่กับพวกเขา

และพวกเขาจะเป็นประชากรของพระองค์ พระเจ้าเองจะสถิตกับพวกเขาและเป็นพระเจ้าของพวกเขา

และพระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตาทุกหยดจากตาของพวกเขา จะไม่มีความตาย ความโศกเศร้า

หรือการร้องไห้อีกต่อไป ความเจ็บปวดจะไม่มีอีกต่อไป เพราะสิ่งเดิม ๆ ได้ผ่านพ้นไปแล้ว” (วิวรณ์ 21:1-4)

สิ่งต่อไปนี้ในวิวรณ์ 21-22

บรรยายโดยสังเขปเกี่ยวกับชุมชนของผู้ที่ได้รับความรอดซึ่งอยู่อย่างสงบสุขและปรองดองกันในที่ประทับของพระเจ้าชั่วนิรันดร์ ในอาณาจักรอันอัศจรรย์ของพระองค์

พระเจ้าจะทรงเปิดเผยความหมายของคำสัญญาของพระองค์ “ดูเถิด เราสร้างสิ่งสารพัดขึ้นใหม่” (วิวรณ์

21:5)

เทศกาลของพระเจ้าเฉลิมฉลองเจ็ดขั้นตอนของแผนการอันยอดเยี่ยมและครอบคลุมทั้งหมดของพระองค์ เพื่อให้เรามีศรัทธาในพระองค์และวางใจได้ว่าพระองค์รู้ว่ากำลังทำอะไร

พระองค์ทรงคิดทุกอย่างละเอียดเพื่อนำเรา—ทุกคนที่เต็มใจ—กลับใจและประทานชีวิตนิรันดร์แก่เรา

การรักษาเทศกาลของพระองค์ทำให้เราจดจ่อกับสิ่งที่สำคัญในมุมมองของเราเกี่ยวกับอนาคตและบทบาทของเราในนั้น ทุกครั้งที่เราเก็บมันไว้

ทำให้ความเข้าใจของเราลึกซึ้งยิ่งขึ้นเกี่ยวกับคำพยากรณ์ตลอดทั้งพระคัมภีร์ซึ่งเติมเต็มรายละเอียดของแผนการอันยอดเยี่ยมของพระเจ้า

สมาชิกของ United Church of God ซึ่งเป็นผู้เผยแพร่หลักสูตรการศึกษาพระคัมภีร์นี้

รวมตัวกันทุกปีในสถานที่ต่างๆ หลายสิบแห่งทั่วโลกเพื่อเชื่อฟังพระบัญชาของพระเจ้าให้ถือศีลกินเจ

นอกจากนี้ พวกเขายังจัดเทศกาลประจำปีอื่นๆ ของพระเจ้าในประชาคมท้องถิ่นของตนด้วย
ยินดีต้อนรับผู้เยี่ยมชมเสมอ

ในบทนี้

เราครอบคลุมเฉพาะไฮไลท์ของสิ่งที่พระคัมภีร์เปิดเผยเกี่ยวกับวันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าและความสัมพันธ์
ของพวกเขาเกี่ยวกับคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ สำหรับข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับเทศกาลของพระเจ้า

โปรดขอและศึกษาหนังสือเล่มเล็ก 64 หน้าของเรา แผนวันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า:

คำสัญญาแห่งความหวังสำหรับมวลมนุษยชาติ

เพื่อความเข้าใจที่ละเอียดยิ่งขึ้นเกี่ยวกับแผนการของพระเจ้าตามที่เปิดเผยในคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์
ขอหนังสือ เรากำลังอยู่ในยุคสุดท้ายหรือไม่?

คุณสามารถเข้าใจคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์และหนังสือแห่งการเปิดเผยที่เปิดเผยได้

ทั้งหมดจะเพิ่มความเข้าใจของคุณเกี่ยวกับเทศกาลของพระเจ้าและความสัมพันธ์ของพวกเขาเกี่ยวกับแผนของพ
ระองค์และคำพยากรณ์ที่เปิดเผยรายละเอียดมากมาย

สมาชิกของ United Church of God รวมตัวกันทุกปีเพื่อเชื่อฟังพระบัญชาของพระเจ้าให้ถือศีลกินเจ

ข้อสั่งเกตสุดท้ายบางประการ

บทเรียนนี้เสร็จสมบูรณ์ 12 ในหลักสูตรการศึกษาพระคัมภีร์

คุณได้เรียนรู้พื้นฐานที่จำเป็นสำหรับความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับพระคัมภีร์ไบเบิลผ่านสิ่งเหล่านี้
เราหวังว่านี่จะเป็นเพียงจุดเริ่มต้นของการศึกษาพระวจนะของพระเจ้าอย่างละเอียดถี่ถ้วนและต่อเนื่อง

เราขอแนะนำให้คุณทบทวนบทเรียนทั้ง 12 บทเรียนอย่างละเอียดถี่ถ้วน

การทบทวนเป็นกุญแจสำคัญในการทำความเข้าใจและคงไว้ซึ่งสิ่งที่คุณได้ศึกษามา

คุณจะได้เรียนรู้มากกว่าที่คุณได้รับจากครั้งแรกผ่านบทเรียน

จำไว้เช่นกันว่าความเข้าใจพระคัมภีร์ที่เพิ่มขึ้นเป็นความท้าทายตลอดชีวิต

เราหวังว่าจะเป็นสิ่งที่คุณไม่เคยเบื่อ

เราขอให้คุณพัฒนานิสัยประจำวันในการศึกษาพระคัมภีร์ของคุณและอ่านนิตยสาร The Good News และหนังสือเล่มเล็ก ๆ มากมายที่เราเผยแพร่เพื่อการศึกษาพระคัมภีร์อย่างต่อเนื่องของคุณ

นอกจากนี้ เรายังมีประชามตต่างๆ

ทั่วโลกซึ่งมีคำแนะนำส่วนตัวสำหรับผู้ที่ต้องการชุมนุมร่วมกับผู้อื่นที่มีความเชื่อเหมือนกัน หรือหากคุณต้องการการเยี่ยมชมจากรัฐมนตรีผู้ทรงคุณวุฒิที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ของคุณ โปรดอย่าลังเลที่จะติดต่อเรา และเราจะส่งต่อคำขอของคุณไปยังผู้ที่อยู่ใกล้คุณซึ่งเข้าใจ สอน และปฏิบัติตามพระวาทะของพระเจ้า

เราให้บริการทั้งหมดนี้โดยไม่คิดค่าใช้จ่ายและไม่มีข้อผูกมัดใดๆ ในส่วนของคุณ ความปรารถนาเพียงอย่างเดียวของเราคือช่วยให้คุณเข้าใจและนำวิถีทางของพระเจ้าไปใช้ เพื่อชีวิตของคุณจะเป็นที่พอพระทัยพระองค์ และคุณจะได้เข้าสู่อาณาจักรของพระองค์เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา เราขอบซึ่งที่คุณให้ออกาสเราในการช่วยให้คุณเข้าใจพระวาทะของพระเจ้าได้ดีขึ้น แจ้งให้เราทราบว่าจะสามารถช่วยเหลือคุณต่อไปได้อย่างไร

หากคุณยังไม่ได้ดำเนินการ

เราขอแนะนำให้คุณอ่านคู่มือฟรีแต่ละเล่มที่กล่าวถึงในแต่ละบทเรียนของหลักสูตรนี้ อย่าลืมขอและอ่านหนังสือเล่มเล็กฟรีต่อไปนี้ซึ่งขยายเนื้อหาที่ครอบคลุมในบทเรียนนี้ด้วย:

- แผนวันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า: คำสัญญาแห่งความหวังสำหรับมวลมนุษยชาติ
- วันหยุดหรือวันสำคัญทางศาสนา: ไม่สำคัญว่าเราจะถือวันใด?
- พระกิตติคุณแห่งราชอาณาจักร
- เราอยู่ในยุคสุดท้ายหรือไม่?
- คุณสามารถเข้าใจคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ได้
- เปิดหนังสือวิวรณ์
- การเปลี่ยนแปลงชีวิตของคุณ: กระบวนการของการกลับใจใหม่
- สวรรค์และนรก: พระคัมภีร์สอนอะไรจริงๆ?
- คริสตจักรที่พระเยซูสร้างขึ้น
- การประกาศพระกิตติคุณ การเตรียมผู้คน: นี่คือการสถิตย์ของพระเจ้าที่เป็นเอกภาพ

จุดที่ต้องไตร่ตรอง

คำถามเหล่านี้มีไว้เพื่อช่วยในการศึกษา
เพื่อกระตุ้นความคิดเพิ่มเติมเกี่ยวกับแนวคิดที่กล่าวถึงในบทเรียนนี้
และเพื่อช่วยให้คุณนำไปใช้ในระดับส่วนตัว
เราขอแนะนำให้คุณใช้เวลาเขียนคำตอบสำหรับคำถามเหล่านี้และเปรียบเทียบกับพระคัมภีร์ที่นำมา
โปรดอย่าลังเลที่จะเขียนความคิดเห็นหรือคำแนะนำใดๆ ถึงเรา
รวมถึงคำถามเกี่ยวกับหลักสูตรหรือบทเรียนนี้

- พระเยซูคริสต์ทรงถือเทศกาลตามพระคัมภีร์หรือไม่ (มัทธิว 26:17; ยอห์น 7:8-10, 14, 37)

•

เหล่าอัครสาวกยังคงถือเทศกาลตามพระคัมภีร์ต่อไปหลังจากการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของ
พระเยซูหรือไม่? (กิจการ 2:1; 12:2-4; 16:13; 18:21; 20:6; 27:9; 1 โครินธ์ 5:7-8)

- เทศกาลปัสกามีความหมายอย่างไรต่อชาวอิสราเอลสมัยโบราณ
และมีความหมายอย่างไรสำหรับคริสเตียนในปัจจุบัน? (อพยพ 12:26-27; 1 โครินธ์ 5:7; 11:23-26; 1 เปโตร
1:18-20)

- บทเรียนทางวิญญาณของเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อคืออะไร? (1 โครินธ์ 5:6-8; 1 โครินธ์ 12:1; โรม 6:17-19)

- เหตุการณ์ใดที่ผู้เขียนพระคัมภีร์เชื่อมโยงกับเทศกาลเพ็นเทคอสต์ (เจดยธรรมบัญญัติ 5:2, 4; กิจการ
1:8; 2:1-4, 36-41)

- เหตุการณ์ใดในแผนของพระเจ้าที่พระองค์เชื่อมโยงกับการเป่าแตรและงานเลี้ยงแตร? (1 เซสะโลนิคา
4:16-17; มัทธิว 24:31; 1 โครินธ์ 15:51-54; วิวรณ์ 11:15)

- ภาพวันชาติใช้บาปคืออะไร? (1 ยอห์น 2:1-2; ยอห์น 3:16; เลวีนิติ 16:6-10, 15-16; วิวรณ์ 20:1-3)

- หลังจากที่พระเยซูเสด็จกลับมาและพระเจ้าทรงขับไล่ซาตานออกไป
ขั้นตอนต่อไปในแผนแห่งความรอดของพระเจ้าสำหรับมนุษยชาติคืออะไร? (ดาเนียล 7:13-14; วิวรณ์ 20:6;
มีคาห์ 4:1-3; อีสยาห์ 11:5-9; เศคาริยาห์ 14:16-19)

- หลังจากเทศกาลอยู่เพ็งเจ็ดวัน เทศกาลอื่นจะตามมาในวันที่แปด ภาพวันสุดท้ายของวันที่ดีคืออะไร?
(วิวรณ์ 20:12-15; เอเสเคียล 37:1-14; มัทธิว 12:41-42; ยอห์น 7:37-39; 2 เปโตร 3:9)